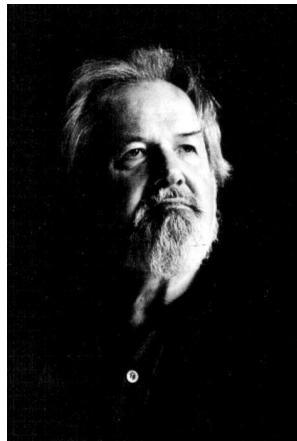

Миодраг Ђукић

ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО

Драма у три чина

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Стириј-шиз код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Поштраживање у мотелу* – драма награђена на конкурсу Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972.; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Криичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Баштиник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Светионик* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Пајаџај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сомнабули* – драма штампана у 30. књизи едиције “Савремена српска драма” и *Уговор* – драма штампана у 31. књизи едиције “Савремена српска драма”

Изведене радио-драме: *Чудан стириц* – Радио Београд; *Мешална кујлица која се котрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превер* – Радио Београд; *Гоголь* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг ЂУКИЋ

ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО

Драма у три чина

ЛИЦА:

ДАВИД

ДУЊА

КОМШИЈА – ИНСПИЦИЈЕНТ

МЕСАР

Сињор Карло, Чарли, Свидригајло, Исидор Божовић – прасе,
балерине, балетски играчи...

Београд, октобар 2007.

ПРВИ ЧИН

Радна соба, мноштво књиџа у библиотеци. На њисаћем столову су машина за куцање, једна лобања, деломично покривена полуцилиндером сиве боје, нож за сечење харчије и велики глобус. За гаситија зидна лампа која излази из стени, а у њој је високо на дрвеној стени сунчани спирални вентилатор. У окну се види ветерача са троугаоним крилом, који вијаје ветаром. Стакло је ускло и прозирно, а ветерач је узимајући ветар изнад куће, га преноси у кућу и даје љубашу.

Фосфоресценција светлости која зрачи са људском скелетом раздјељеном на дрвеном крсту у дубини сцене па да на уредно поређане епрувете и репорте на посебној полици за експерименте. Скелет међу ребрима има задену ћубку цвећа.

Црна, као зифа, мачка нервозно шета и љубашто фркће у међалном кавезу.

Чајковски трешићи.

Давид, неодређених година (између тридесетог и шездесетог године), та које нервозно шета уздуж и по преко своје лабораторије и из главе диктира тексту сувоњавој, средовечној дактилографкињи Дуњи, која, брзином говора, слепо куца на машини са изразом замора и очајања на лицу. На себи има кућну хаљину која се, при сваком њеном покрету, отвара.

ДАВИД: ... јер, иако се Бог не стиди ничега што је његов противник направио, треба истаћи да је читав Космос, све ствари на свету, човека и крст његов створио ђаво са јединим циљем: да би Оца подвргао руглу и умањио његову величину и светост, јер Он, Отац његов, од свега што постоји створио је само њега, демона нечастивога, сина свога и мноштво естрогена и тестостерона како би избегао сваку одговорност па тиме и секирацију за све ружно што се у свету дешава.

Сад ово ставите у заграду!

Самим трењем мушких и женских полних ћелија добија се рајски осећај блаженства и усхићености због самог чина стварања које је у чистој ингеренцији проклетника.

ДУЊА: *(Прекине куцање и сањалачки похледа у Давида)*
Шта то може бити, учитељу, ако се повремено губи граница између могућег и немогућег, између јаве и сна, безбедног и опасног живота?

Кад сам скоро пошла на гробље да запалим свећу мојој драгој покојној пријатељици Милки, видим да она седи крај свог споменика и весело певуши једну Змајеву деčiju песму.

(Пева)

“Лептирићу, шаренићу,

дођи к мени амо,
ево имам лепу ружу,
помириши само...”

– Милка, зар си то ти? Питам је.

– Јесам, Дуња, и мртва се радујем сваком лепом дану овог михољског лета, јер ви живи појма немате како је нама у гробовима када пада киша. Жега нам више одговара. Суши нам кости и импрегнира их да буду спремне за вакрење кад дође тај велики тренутак који је Господ одредио. Трулеж дефинитивно и неопозиво пропада. А ни из крематоријумског пепела Творац не може да реконструише покојника. Кости су битне.

После, тог истог дана, срела сам је на пијаци, куповала је грожђе, а ја... ја сам дошла кући, легла у кревет и помислила да ћу умрети од чуђења.

Учителју, молим вас, ви све знате, вас небо о свему информише, реците ми истину. Могу ли мртви бити живи и живи мртви, може ли сан да буде јаснији од јаве, а јава замућена и конфузна попут кошмарца? То мене напиње и не да ми ноћима да заспем. И сваки час морам да идем да пишким.

ДАВИД:

Затворите заграду.

Значи, само је секс Бог и не треба га мешати са страхом од смрти јер Он пружа живот вечни и топи читав материјални универзум, претвара га у еротски флуид којим га Он, у целини и скроз... у целини и скроз прожима и даје му божанско својство – светлост, да човек створен од земље и tame не тавори свој век у мраку, слеп и глув за духовна преимућства полног сношаја који је једини благослов баш њему повериен...

Зато је сваки дан леп и неодољив, ма како одвратан био, пошто је човек човеку, а поготову жену, ћаво, јер само блажена супстанца љубави указује на божје присуство у мушкарцу.

(Дуња пресећаје да куца, уситијаје и протеже се)

Шта је сад?

ДУЊА:

Вама је секс одговор на све.

ДАВИД:

Не ја.

(Подиже каштић у вис)

Он! То је његова мисао. И наредба.

ДУЊА:

Мени се пишки.

ДАВИД:

Зар опет?

- ДУЊА:** О, учитељу, кад бих бар могла прозор да отворим, да уђе ваздух, толика је врућина и нешто ме одозго, с доње стране, тако мучи и притиска да се просто бојим да се сама не растворим и не излијем по вашем дивном персијском тепиху.
- ДАВИД:** Шта вам пада на памет, какав прозор, где ви овде, у мојој радној соби, видите прозор, мени је потребна изолација, духовна импрегнација од спољњег света. Јер мој пут води унутра, а не напоље.
- ДУЊА:** Како ви кажете, учитељу, само да знате да ја не могу више овако, под овим притиском, никако више...
(Прошиће се на ћрсће, изводи балејске фигуре)
 ... ах, земља ме не држи, толико сам лака да ме бели лабуд подиже из столице и ноге саме скчују и од тла се одвајају, зар сте заборавили каква је то енергија, енергија Чајковског?! Просто осећам како ме зима пројдише од оволовке врућине, сва сам најежена. И мокра! Морам да се истуширам, соли да се ратосиљам. Ево, кожу само да неко лизне да се увери колико је слана, у њен салинитет, већи од Мртвог мора. И ја... ја, свети Оче, ви овде небо дотичете, а ја не знам јесам ли ваша дактилографкиња или бели лабуд, и... и... зевам, не могу до ваздуха да дођем, осећам се као угинула риба. Плутам испод саме површине. Морам да се освежим.
- ДАВИД:** Само немој да потрошиш сву воду. Видиш и сама каква је нестабилна клима; и док ови лешеви овде клопарају на промаји, ти се истовремено и знојиш и дрхиши а ја не знам шта ти је. Да ли те мучи ова пасја врућина или можда пущаш од неке унутарње зиме под притиском какве прикривене, да не кажем просто, потиснуте сексуалне идеје. Можда Чајковски и није крив.
- ДУЊА:** Он ми је сведок да су и мене некад позоришни рефлектори раскошно обасјавали, да сам и ја из оркестарске рупе добијала моћну музичку подршку. А сад сам одбачена и осуђена да до kraja живота куцам оно што ни сама не разумем.
- ДАВИД:** Мислио сам да ви то волите.
- ДУЊА:** Наравно, господине, али шта да радим кад сам живо биће под противуречним околностима и кад ме толико притиска бешика.
(Плаче)
 Шта ако сањам и обрукам се у кревету, ако сам у ствари потпуно непокретна а у сну летим и пловим по глаткој површини језера?

- ДАВИД: (Збуњено)
Ма, није то, није, него просто ме страх да моји свети текстови не буду пропуштени кроз замућени спектар неке неидентификоване сексуалне призме. Да ме божја инспирација, за казну, не остави.
- ДУЊА: Ја мислим да не постоји таква опасност. Ви сте геније и његов миљеник.
- ДАВИД: А ако сам попустим под толиким теретом материјала? Мислиш да је мени лако да преносим узвишене идеје, свет да спасавам и носим цело небо које ми се стровалило на главу?
- ДУЊА: Знам, знам, и ја вам се заиста дивим, ето, обожавам вас, само да ви то погрешно не схватите.
(Стилска ноге)
- ДАВИД: Та и'те с милим Богом, и'те, шта чекате, само још то треба, да ми овде, у мом кабинету, ћилим поквасите. Да мачка почне да фркће и јауче, а кости ове лакиране да протестују. Нема на њима ни зрна меса, ни било какве мисли у њима а ипак се mrзе међусобно и љубоморно својатају мој шешир. А ни месара још нема да звони на вратима, да донесе белу џигерицу. Изгледа да ноћас не журе са клањем. Сви нешто касне, једино још у мени има ентузијазма.
- ДУЊА: Добро. Брзо ћу ја. Само да ме со више не разједа и скреће пажњу на периферију мојих проблема.
Стали смо код њега.
- ДАВИД: Код кога?
- ДУЊА: Па код њега. Нечастивога, шефе. Ево, да се боље концептешете док се ја вратим.
(Скида љењаар и осијаје у свиленом комбинезону. Затим се нахиње над ћапир, изазовно наћирћена, и читала)
“Самим трењем мушких и женских полних ћелија добија се рајски осећај блаженства и усхићености због самог чина стварања које је у чистој ингеренцији проклетника.”
Не то, не то, извините, учитељу, то је било у загради. Него ово! Слушајте ово:
“Зато је сваки дан леп и неодолив, ма како одвратан био, пошто је човек човеку, а поготову жену, ђаво, јер само блажена супстанца љубави указује на божје присуство у мушкарцу.”
(Прођеже се и одлази мачкастим ходом. Музика се утишила. Дуне ћромаја и косијтур на крећи, Ђойући неке ликовне инсталације, заландара и затпандрче)

ДАВИД: Види што ти је женско. Овамо старица а онамо хода као тигрица.

(Виче за њом)

А што ти троглаву аждају држиш тако да ти се гладна шета по стану и изазива страх и трепет међу невиним мишевима који несташино трчкарају и цијучу славећи име Господње? Ако сам му ја оца бацио у гвожђе, можеш и ти сина.

(Маукање мачке, звоно на вратима)

Не пизди, Свидригаљо, ниси пас да лајеш на звоно, ти си само једна мачка која од глади мутира и исто толико крвоточна, твоја метаморфоза је задивљујућа, али... Можда је то касапин, тај је одавно изгубио сат и појма нема које је доба дана ил' ноћи, ал' важно је да носи твоју свињску, белу цигерицу. Полако само не жури, не буди толико алав, ако ноћас касне са клањем, мора да је човек био спречен, јер ни стока није више пасивна кад је колу, мүче и отима се, треба толику снагу савладати оштрим ножем и јаком вољом.

(Отивори врати. У њима је комшија у тижами, озрнући кућним кайућом)

КОМШИЈА: Јел' се то звоно опет покварило?

ДАВИД: Ви сте касапин?

КОМШИЈА: Не знам да ли да мењам осигурач, или ја све слабије чујем. Како и да не оглувим, кад вам музика толико трешти.

ДАВИД: Месо! Дајте брзо белу прасећу цигерицу за Свидригојла. Дуња мисли да је он још увек Мелинда, али он је доживео метаморфозу, знate. Од глади. Толико је нервозан да смо морали да га ставимо у кавез. Тужно га је видети како раздражено шета, на гвожђе кидише. Сва су му уста крвава.

КОМШИЈА: Добар дан.

ДАВИД: Шта?! Зар је већ свануло?

КОМШИЈА: Е, у томе и јесте ствар. Што још није свануло а ви и даље куцате. И гласно... сувише гласно пуштате музiku. Где је газдарица?

ДАВИД: Шта ја знам где је она. Можда је у купатилу и шминка се. Дотерије за излазак.

КОМШИЈА: У поноћ?

ДАВИД: Баш њих брига кад ће зора, а ја још нисам завршио ни прво поглавље. Док они обављају своје вулгарне физиолошке потребе, мени драгоцено време клизи кроз прсте.

(Комшија њокушава да прође поред њећа, да се некако увуче у стапан)

Стоји ми као Дамоклов мач над главом и не да никуда док не завршим овај свој задатак. А ти, видим, немаш цигерицу?

КОМШИЈА: Шта, шта?! О чему се овде ради? Овде се, изгледа, уселила нека верска секта. Живо месо ждерете.

ДАВИД: Па шта си ти мислио? Како да водим даље овај зверињак, јер звер без утехе је опаснија од божјег гнева. Уосталом, ко си ти, ако ниси месар?

Чекај, чекај... нешто си ми познат.

КОМШИЈА: Ма, није него.

ДАВИД: Тако је. Још из позоришта.

КОМШИЈА: (Покушава даљи продор)

Пардон, извел'те, могу ли, ја морам, ја имам дискретно право, располажем дуплим кључевима, мени се сви жале.
(Промиголи се, разгледа, не дојада му се штана види)

ДАВИД: Вама?!

КОМШИЈА: Ја сам хаузмајстор, задужен за чистоћу и кућни ред. Они који нису за заједницу, који мисле да могу сами у великом граду, нек иду у шуму. Медведа својим ноћним куцањем нећеш узнемирити. Он једноставно дође и сâm реши своју ситуацију. Гррр – цап! И готово!

(Ово говори уневши се мачки иза решетака. Она разјарено фркне и насрне на кавез. Комшија улашаено скочи назад)

Е, ја сам овде тај! По дужности. Могу да казним, да укинем, да растргнем. Од мене се очекује завођење реда и поштовање ауторитета. Подстанари се мени пријављују.

ДАВИД: Јер ако којим случајем можда заспим питање је да ли ћу се икад више пробудити. У последње време све дуже спавам и све се ређе будим. Небеска енергија ме исцрпљује.

КОМШИЈА: (Приђе изложеним костијурима)

А ови?! Ко су они? Одакле сте њих ископали?

ДАВИД: А, то значи, они?! Они, они... Они се не намећу због лепог васпитања и отмености положаја. Једино што Чарли шкрипи костима својим светлећим, не знам, Боже, одакле дува кад је све заптивено, њој је врућина и непрестано уринира и тушира се уместо да куца твоје надахнуће са мојих усана, а он, слабо нанизан и на танким концима, шкрипи ли, само шкрипи и протеже се на промаји. Шта да радим ако везе

пукну и систем се разниже.

Па вальда и синђор Карло има душу, ако је остао без тела, лако је теби, Чарли, ти имаш све сем меса на костима, и руке и ноге и можеш да се почешеш тамо где те сврби, а њему, ако не ставим мој шешир на главу, нема ко да му мозак заштити.

КОМШИЈА: Шта ће му садржај кад има рупу у глави. Ако принесете уво чуђете како унутра хује мора и океани, као у празној школьки.

ДАВИД: У његовим годинама, господине и са тим исткуством бити љубоморан због обичног шешира, добро, добро, није обичан, полуцилиндер је са Ист Енда, сироти синђор Карло, нема ни запучак, ни ребро, цвет да задене, а овај овде бесни, клопара костима и шкргуће разголићеним вилицама украшен као младожења.

И то на кога?

Мисли ако је син поглавице да му халпцилиндер по рођењу припада.

КОМШИЈА: (*Разгледа, завирује по ћошковима, епрувећама и рећор-тама. Негде клокоће, негде се пуши, материја се мешикољи*) Не разумем чему оволика перверзија. Још и крст. Зашто је јадник разапет, мислим, ако је већ тако темељно мртав?

ДАВИД: Сам је хтео, сам се попео, због широких видика. Хоће да буде Бог иако никад није ни власкрснуо, сем на сцени, јер он је више глумац него племић иако му је душа ситна, шићарија, ето шта је, ваздан пизди због једног обичног британског халпцилиндера, а трули... трули и не помишља да је можда баш он, сироти синђор Карло ђаво који је некада можда имао бујну коврџаву косу која му је у густим увојцима падала низ високо латинско чело и појачавала муњу у црним очима, јер плавих, колико ја знам, у Јужној Италији нема.

КОМШИЈА: Јесу ли они пријављени горе? Њихов боравак и то... документа која сведоче о њиховом присуству међу нама. Живима.

ДАВИД: О, господине хаузмајсторе, ако је неко и жив то је вальда само привремено. Верујем да тамо у администрацији већ имају таква сазнања. Мада, горе, радеrudиментарни чиновници који одбијају сваку комуникацију са метафизиком. За њих су они обични мртви предмети, позоришни реквизити. Полиција им не признаје душу.

КОМШИЈА: Тако им и треба кад имају посла са једним злим чаробњаком.

ДАВИД: Значи ипак сте ме препознали, али то је ружна и заборављена прошлост. Ја одавно не играм у позоришту, сад сам Давид, божји пророк, али не јеврејски већ српски. Пишим ново Јеванђеље. Зар не видиш колико се лаж увукла у све зидове наше куће, да ће обичан грађански кич да нас прогута и да ће живот овакав какав је, артифицијелан и неаутентичан, ако се лажна вера не раскрипка, једноставно атрофирати у фронталном маршу ништавила. Истина се мора спасавати, правим а не измишљеним порукама, а ви, ни ти, ни Чарли, па чак ни синђор Карло, не подупирете ме дољно јер не схватате колика је то част да сам баш ја, ваш пријатељ и господар, од Оца одређен да вам је саопштим. Зато се смири, умири нерве а они сујету, јер чим она обави своју малу нужду ја настављам са мојом великим мисијом и захваћен блаженством и божјим надахнућем по сву ноћ састављам божји тестамент. Не зато што је Он на самрти, већ зато што му је дело мртво. На нама је избор за дефинитивну смрт или вечни живот. Само да га више не вређамо морбидном теологијом и лажним светим мноштвом.

КОМШИЈА: Слушајте ви... ви... господине! Немам појма ни ко сте ви, ни одакле сте побегли, из какве установе и шта замишљате где сте, на небу или у паклу. Али знам само да сте зли чаробњак који Богу пљује у уста и служи Сатани; са мном сте надмено прешли на ти, иако вам то нисам дозволио. Али, ја вас уверавам да се разумем у шарлатанство и сваку превару. Ако сте Дуњу завели својим слатким речима и мирисом неких индијских трава, моја вера је ђаволски тврда и знам на први поглед да одвојим зрно горушичино од пшеничног. Мени овде треба она, а не ви и ваши скелети, ваша напаљена мачка, са њом да се договорим шта ћу и какве мере да предузмем. Мени станари овде сваки дан пишу жалбе и притужбе а овде се практикује сексуални окултизам и црне оргије. По сву ноћ не могу да спавам од вашег куцања, њеног сијамског маукања и клопарања ових мртвих костију. За име божје дајте им мушкарца, нађите мачора, нахраните женски елемент а мртваče сахраните јер ни сам не знам шта ћу да урадим, ако и ја једне ноћи, уместо вашег просветљења, добијем моје затамњење. Кују сте ми претворили у неку сабласну капелу. Демоне у стану сексуално надражујете. О оволиким девијацијама морам да обавестим надлежне.

ДАВИД: Лако је вама празноглавцима. Мени Бог седи у глави и диктира откровење, а господин не може да спава иако је смак света, такорећи, на самом помолу.

КОМШИЈА: Само немојте рећи да вас нисам на време упозорио.

ДАВИД: Бог се не може зауставити. Ни судбина променити.

КОМШИЈА: (*Ухваћи се за кваку*)
Може ли се бар знати каква је природа односа међу вама?
Људи свашта причају.

ДАВИД: Чиста и једноставна. Ја код ње станујем, она код мене ради.
Куца.

Улази Дуња, освежена и неглиџирана. Не види хаузмајстора.

ДУЊА: Ах, учитељу, како је ноћ топла а месечина мека! А мене, мене хвата језа од млаке воде из купатила и дрхтим, дрхтим од неке жеље, сва лебдим, без тежине, освежена и благословена вашим присуством, вашим надахнутим речима и вечноим откровењем које преко мојих гипких прстију свету саопштавате.

А некад сам је и ја саопштавала директно са сцене, целим мојим телом, подигнутим ногама, рукама које су вијориле као коса и скоком, нездрживим скоком међу рефлекторе, а сад... сад скачем душом својом међу звезде у такту ваше ненадмашне небеске кореографије и осећам како ме нека глад за истином пруждире, како ми Господ дахће за вратом и како ме греје његова енергија.

Сва сам испровоцирана и лепо видим како ме прогони једна јеретичка мисао да загрлим Бога, да га утиснем у себе тако дубоко да никад, никад више не напусти моје тело.

Само глад, глад за Спаситељем и нада да је и мени истина доступна инспиришу ме и држе у величанственој кондицији. Једва чекам време за духовни обед, толико сам стимултивно гладна да можемо одмах да навалимо на посао.

Мој пожар је угашен, не осећам више напетост, сва сам мека и опуштена, орна за рад, уопште ми се не спава. Ваш благослов и вода, њихова моћ и свежина, однели су ми сву горчину и со из душе.

КОМШИЈА: (*Иструји из сенке*)
Дуња!

ДУЊА: Шта?! Откуд ви овде и још тако приватно, тако непристојно обучени?

КОМШИЈА: Твој врат је још увек дўг и извијен, Дуњечка, из леђа ти, анђеле, бела крила лепршају и прете да те однесу у само небо, ово није језеро, љубави, без обзира на прегласну музiku Чaјковског, ово је бара, духовна мочвара. Па погледај, Дуња! Осврни се и види у шта ти је овај зли чаробњак стан претворио. Овде се не може бити ни сива патка, а камоли бели лабуд.

ДУЊА: Шта ви лупате овде као бос по трњу, ко вам је дао за право да тако неглижирани...ко вас је овластио да ме овако нападате и доводите моју девојачку част у питање?

КОМШИЈА: Таман посла, Дуњечка, не д'о Бог да ја ту нешто... таман посла! Хоћу само да ти кажем, да те упозорим да си можда залутала, да те је секта одвела на погрешан пут. Без разлога си потонула, мила моја, ја пратим, толике године сам уз тебе, као твоја сенка и не дам да те лудаци доводе у питање. Твоје тело је још увек очувано, крећеш се као штука у том твом свиленом комбинезону. Ноге ти се до рамена протежу, а твоје дупе, Дуња, твоје дупе је чвршће од мермера, као да су га стари Грци клесали. У позоришту, а ни на пијаци још нема девојке која има жилавије тетиве од твојих.

Шта ће теби његов Бог, ти си богиња и заслужујеш неког ко би те у шећер уваљао и тако слатку просто, као ратлук, смазао. Теби треба мушкарац а не будала.

Ево, ако се удаш за мене нећеш више морати да куцаш на тој шклопоцији. Вратићу те на сцену заувек, овековечићу твој златни корак, а ако баш хоћеш купићу ти и компјутер, само да ово ђубре оде на отпад.

ДАВИД: Е, Чарли, Чарли... Чујеш ли ти ово, видиш ли ти колико су неки далеко заошијали и изгубили сваки смисао за реалност? Душу ђаволу за компјутер мењају, а после кад их он обрне на ражњу и кад кожа почне да цврчи не помаже им никаква технологија да се извуку из пакла.

КОМШИЈА: Ти си јеретик и не позивај се на Бога. Твој Чарли је мртав и распет ђаво!

ДУЊА: Ви не можете, ви немате право тако са свецима да разговарате. Уосталом, шта тражите у мом стану у ово време?

КОМШИЈА: Ти знаш, Дуња, шта ја увек тражим од тебе и зашто већ двадесет година радим и као инспицијент у позоришту и хаузмајстор у твојој кући, без икаквих, такорећи, принадлежности.

Али не, нема правде, ни поштења на овом свету и ја не

верујем да Бог постоји јер не би дозволио да Сатана вршља у паклу и врши безаконе над нама убогим ћаволима.

Долазим овде службено, неиспаван и уморан и затичем моју љубав у неглижеу, у поноћ, са познатим смутљивцем и злим чаробњаком, заведену неким мртвачким ритуалима и лакираним коскама мртвих.

Мачку, твоју љубимицу Мелинду, затворио је у кавезу место да је пусти да се слободно протегне на нашем крову, да арлаукне и дозове неког мачора да и њој угаси жестину овог jakог пролећа.

Чему све ово Дуња? Зашто ме тако свирепо држиш на дистанци?

ДУЊА: О, учитељу, тако ми Бога, овај овде лаже и измишља. Он можда јесте ћаво, али није никакав инспиријент иако зна за наше улоге у Лабудовом језеру. А није ни хаузмајстор, колико ја знам таквог у нашој кући нема. Истина, у почетку ми се учинио однекуд познат, чак близак, али сад видим да је то зато што много личи на моју Мелинду, уопште не знам у каквом би он сродству могао да буде са њом.

ДАВИД: Шта се то мене тиче. Ја не улазим у приватност оних, који су давно, још пре рођења, отпали од Бога. Њему се жали, не мени.

ДУЊА: Али, ја сам невина и поштена девојка и никад нисам охрабривала било чије сулуде идеје, понајмање његове.
(Плаче)

КОМШИЈА: Не плачи, Дуњечка, ево,
(*Доđеби нож за сечење харпније и пружа јој ћа*)
удари ме овим право у срце, ишчупај га напоље ако је лажњиво, знаш и сама колико сам те пута поштено просио,
моје намере су биле часне и још увек су.

Сцена ступоји. Дуња му приђе, узме нож и враћа ћа на ступо.

ДУЊА: Губите се!

КОМШИЈА: Без обзира на све, моја душа гори кад те видим, Дуњаша, довољна је само једна мисао и да целу ноћ пробдим са тобом у глави, у крвотоку и дамарима, луд сам за тобом, мила. Хајде да избацимо ову мртвачку скаламерију, пустимо мачку и истерамо ову противу на улицу, па да ти и ја отпочнемо нормалан, људски живот. Са Богом, или без њега, свеједно. Важно је да смо ти и ја заједно.

ДУЊА: Молим вас, шта то говорите, господине?! Ја то не могу више да толеришем! Ви себи свашта допуштате, ваша неконтролисана дрскост ме врећа. Молим вас да напустите просторије, јер ако пустим ову неман на вас, рашчерупаће вас као пиле, и ко зна како све вашу кожу изгрепсти.

КОМШИЈА: Зар она неман, Дуња, она која се мази и умиљава свима у комшилуку само да извуче тањирић млека или парченце кобасице.

(*Приђе кавезу*)

Дођи ти, курво мала, нема мачора у околини који те није имао, даће теби чика хаузмајстор сушене сланине, да бар ти осетиш шта је милост и људска љубав.

(*Мачка бесно њочне да фркће и да навалује на решетке*)
Види, види, шта сте јој урадили, пичка вам материна, какву звер сте од ње направили. На сопствени лик насрће.

ДАВИД: (*Отвори вратиа*)
Слушај ти, бре, насртљивче, не знаш с ким се качиш, боље би ти било да одмах пођеш, пре но што Свидригајло полуди, не знаш ти шта је прави ђаво и каква је моћ његовог преображаја, поготову кад је гладан а нашег касапина још увек нема.

Али, ако у теби, свињо, препозна своју белу прасећу цигерицу, нема тих решетака које ће га спречити да те сад овде на лицу места раздере и узме оно што мисли да му припада. Зато се губи што пре, док не буде касно, не одговарам за последице твојих дрских провокација. Напоље!

ДУЊА: Јесте, напоље! Идите, молим вас, идите, док се није десило неко зло!

КОМШИЈА: Где ти је памет, мала моја, начисто си побрљавила?! Само да знаш и теби време пролази, ниси више у цвету младости, а ја друго чекам на твој одговор.

Сутра, Дуња, сутра је последњи дан мога стрпљења, и ако сутра не решиш позитивно моју молбу ја дајем оставку на службу и одлазим далеко. Ко зна докле и где ћу да се зауставим у свом болу. Можда је сама смрт лек за моје ране.
(*Одлази. Тишина*)

ДАВИД: Ти си дактилографкиња?

ДУЊА: Јесам. Зашто?

ДАВИД: Шта овај прича да си балерина?

ДУЊА: О, па, сетите се, учитељу, била сам и то некад давно, бели лабуд, кажу са бриљантним играчким перформансама. Зар сте заборавили да сте били мој кореограф? У појединим тренуцима не само да сам секла воду као штутка и летела кроз ваздух попут праве птице, већ сам умела и да лебдим кад у осећању додирнем тачку у којој је земљина тежа престајала да делује на моје тело. Говорили су да ми је моћ чудесна и бестежинска а онда нам је са једне представе одлетео црни лабуд и никад се више није вратио. Како је то било страшно искуство, незавршена представа, а публика, незахвална публика је већ ионако отишla из сале, пре краја. Није било очвикаца наше трагедије и краја наше каријере. Једино се техничко особље смејalo и смејalo и уз печење и шприцер прославили крах Лабудовог језера. И тада, те вечери ми је демон разочарења испунио кости оловом и дugo сам била прикована за тле. Мада сам отишla у пензију ја и сад могу, ја могу још увек да се винем, али, неки дубок стид ме пред вашом светошћу, учитељу, спутава иако још увек осећам и свежину и снагу.
Могу да донесем фасцикли са критикама, да вам покажем афише и фотографије да вас подсветим ако сте заборавили како сам била лепа и неодољива. Хоћете ли?

ДАВИД: (*Пауза*)
Мислио сам да је месар донео бели џигерицу. Зато сам га пустио да уђе.
ДУЊА: Јадна моја мала Мелинда. Доживела је страховит шок. Толики преображај у димензијама. Како је постала бесна и крвоточна; и раскрупњала се као звер. Да јој дам мало свежег сомуна?

ДАВИД: Тај једе само унутарње органе. И то сирове, док се још пуше.
ДУЊА: (*Седа за сићо*)
Надам се да вас није сувише узнемирила ова перфидна епизода из живота једне беззначајне дактилографкиње.

ДАВИД: Ја немам времена за заљубљене магарце и проблематичне типове. Нека њачу тамо у својој штали, никако не овде, мени, у мом духовном обзору и то баш онда кад имам директну везу са Богом. Јер ја сам његов пророк, а он некаква маčja њушка.

ДУЊА: Хоћете да вам скувам кафу, да вас послужим медом и водом?
Мед је добар за живце, умирује импулсе и отвара умни простор, што вама, разуме се, не значи много.

- ДАВИД: Да сам само пустио звер од њега не би остали ни хознтрегери. Живог би га растргао.
- ДУЊА: Уколико они нису у дослуху.
- ДАВИД: Ви свуда видите неку опсену и своју живу мртву Милку.
- ДУЊА: Сувише некако личе једно на друго. Све је ту нешто сумњиво, учитељу. Слушала сам од попа у цркви да ћаво може да се подели и има хиљаду лица.
- ДАВИД: *(Изнервирано)*
Ваљда се ја боље разумем у зле духе од било ког јебеног попа, сестро. Него, хајде да наставимо где смо прекинути. Небо не може да чека на било чије мокрење и туширање.
- ДУЊА: *(Припрема ред за куцање. Машина одјекује као булдожер)*
Јел' да прочитам задњу реченицу?
- ДАВИД: Само да знаш, госпођо. Он више није никаква Мелинда, већ је прошао иницијацију и постао митолошки демон, лично Свидригajло, распарач људских прева и ждерач свињских џигерица. Цек Трбосек!
Пиши!
- (Диктира из главе)*
И Сатана, по угледу на Хаос, створи у човеку напетост која увек расте и изазива магнетну буру кад му се приближи супротан пол. Али, од самог рођења, он носи знак божји на себи, у центру тела истурен и крут који га непогрешиво води ка циљу његовог блаженства, ка рају на земљи, а то је увек жена! Њена мека и глатка кожа га неодољиво привлачи и отвара му се тамо где лежи суштина Вишњега, где станује љубав. У њој је тајна посташа и опстанка, у њој је тајна бесмртног живота и вечитог кружења енергије. У магнетној привлачности супротности које делују комплементарно и физичкој и метафизичкој реалности оба света: постојећег и непостојећег који ће као антитеза у заједничкој синтези постати нова теза неком будућем непостојању јер нема непостојања које није осуђено на постојање. И обрнуто. Тако се Господ кроз најтананије форме енергије креће у грубом ћавољем делу и држи га под духовном контролом. Али, његово основно својство, распадање, ни он неће да осујети, јер све што је подложно пропадању далеко је од Божје савршености и треба да се распадне. Зато и постоје четири јахача апокалипсе којима се свака препрека уклања с пута. Смрт рађа живот и једно без другог се не може ни замислити. Једини победник над смрћу јесте њено предворје

сан, јер сан је Бог, што дубљи то моћнији, и вечни живот како у лажном постојању тако и у лажном непостојању. Истина је све што је лаж и свака истина је лаж!

ДУЊА: (*Сањалачки уздахне и пропадне се*)

Е, сад и мене, учитељу вуче сан у понор ваше филозофије.

ДАВИД: Каква филозофија, Дуња, човек никад не зна колики је то ризик и шта га тамо чека. Нека морбидна слика света или сопственог живота. Божје лице је страшно у свој својој величанственој лепоти. То лице, Дуња, то је лице кича и неукуса.

ДУЊА: Учитељу, да ли је казна божја живети у његовом свету и ништа не схватити, ни моћ трансформације која вам мења живот без икаквог вашег утицаја, која вас дегенерише и реформише у бубу или дактилографа? И где сам ја, молим вас, тако сијушно зрно прашине у реалности која се силено комеша и претапа у понор под мојим ногама, где ја то падам и каква је природа мрака који ме чека доле у сну. Ја сам потпuno уплашена и живим у страху од свега, јер изненада је све пред мојим чулима почело да се креће и мења показујући ми непредвидљиве и незамисливе облике својих могућности. Шта да радим сама и напуштена у овом разрушеном свету јер више никуда не припадам и где да нађем љубав за коју ви тврдите да је спас?

(*Клоне у сну*)

ДАВИД: Па, у некој штали, са неким магарцем, вероватно.

ЗАВЕСА

ДРУГИ ЧИН

Екситејерџер. Декор за Лабудово језеро. У средини велики дрвени крст ѿкићен венцем од барској биља, са распетим Чарлијем, костијуром из претходног чина, који кукуриче. Дуња са ловоровим венчићем у коси, у широком спаваћици, устаје из кревета, шакође окићеној раскошним зеленилом и цвећем, седа у постелеју и проплаже се.

Муње тарају небо и похађају воду језера. Она се комеша и љуска као да неко пуца по њој.

Одјек ѡрмљавине.

Дуња забринута ћледа у ниске облаке, који, гоњени ветром, као вране брзо прелећу преко сцене.

ДУЊА: Какво је ово време, сиво небо ми је својим оловом испунило кости, не могу да се покренем, сувише сам стара и уморна. А партнер мој, принц Зигфрид, уместо да ми да подршку да скочим у вис, тело своје да протегнем, побегао је на крст и одозго демон кукуриче.

Ништа од љубави.

Само мрак долази брзином ветра а рефлектори несигурно дрхте и трепереле, као у грозници.

А можда све ово и јесте оно друго, оно чега се толико сви ми бојимо, неко паралелно лице сна које ме је у потпуности преузело, зар не треба да пливам и летим као сваки лабуд, а не да чепркам по буњишту као сеоска кокошка. Јесам ли ја можда балерина или неки дактилограф, не знам има ли учитељ неке дубље намере са мном или је он тај Бог, зли чаробњак који ме је претворио у птицу.

(Устаје, скрида спаваћицу и сијод које се појављује костијум Белој лабуда. Балетским кораком, ћијко и грациозно, прилази крсту)

О, принче љубави моје, Зигфриде, рано моја, не схватам зашто си ти го пред публиком, без прегачице око бедара, без костима и меса на костима које сијају у сутону. Можда ти сам себе гађаш муњама из облака. Досадило ти да висиш на крсту па зато кукуричеш. А можда си решио да извршиш самоубиство: струјним ударом или скоком у бездан.

Чује се ћладно и бесно фрктање мачке, затим ћневна вика месара.

МЕСАР: *(Споља)*

Апаге сатана! Шиц! Шиц, мамицу ти кудраву јебем, остави ми прасе на миру.

Скичање прасећа.

ДУЊА: Ах, моја Мелинда, моја гладна и напаљена мачкетина опет је некога напала.

(Виче)

Мелинда, бежи из сале, душо, не дирај публику, месар само што није стигао. Донеће слатку, свињску, бели цигерицу, за моју мезимицу, за моју малу љупку девојчицу.

Дођи да ми помогнеш да скинем принца са крста. Неко овде треба и да ради, а не да се по цео дан излежава и глуми распетог Бога. Само једном да фркнеш и подвикнеш овој скелетној сподоби да се спусти на земљу и коначно запроси мене, Одету, своју краљицу језера.

Не могу вальда ја сама да одиграм целу представу?

(Забринуто гледа у небо)

Ако удари плјусак, разбежаће се и оркестар и публика.

Лејо се чује како тамо негде, са крстом, иако озлојен костур, Чарли кукуриче. То покрене чишаву какофонију кокодакања, ћурликања и გакања, као у сеоском дворишту. Уз музику Чајковског на сцену поврве балерине у костијима разних домаћих животиња. Међу њима се испиче краљица Одећа као бели лабуд. Чује се и оштаро прасеће скичање. То долази разбаруши месар у белом и крвавом манишилу. Он носи прасе у рукама које скичи и покушава да се отрпе.

Из дубине мрачне сале чује се гневан Давидов глас.

ДАВИД: Дуња! Дуња! Па шта је ово?! Нека свињарија у либрету или груба дактилографска грешка?! Од моје чисте нивелуншке концепције овде се прави сељачка рапсодија!

ДУЊА: Па не знам ни ја, учитељу, о чему се овде ради и откуд сад свиња у кореографији. Где је инспиријент? И шта би маestro Чајковски на ово рекао? Лабудово језеро без црног лабуда.

МЕСАР: Море, једва живу главу извукох, мадам. Да нисам имао свежу белу цигерицу код себе, поједе ми живо прасе. Само што не кидиса на мене да ми га из руку отме и на моје очи пруждере.

ДУЊА: Зар не видите да сте упали у туђу представу? Ово је величанствени балет, а не ваша крвава прасећа драма. Свиње кольите у својим прљавим касапницама а не у националној опери.

Прасе пресправљено заскичи.

- МЕСАР: Ето, мадам, докле иде људска незахвалност, поготову вас уметника. Малопре га је на смрт препала ваша мачка, а ви сте га сад, на све то, још и увредили. Шта ви овде у позоришту радите, какав репертоар негујете, кад ни ми месари не можемо без страха и опуштено да јћемо. Питоме мачке у звери преображавате, ко зна какви су вам тек пацови дивљи.
- ДУЊА: Нисте се ни идентификовали, за име божје, нико појма нема ко сте ви и шта овде радите, на отвореној сцени, пред публиком, тражите. Упадате на представу без костима и шминке, не зна се ни коју улогу играте и још се ваше прасе вређа и љути.
- МЕСАР: Донео сам вам свеже месо, плућа управо извађена из младе свиње. За вашег љубимца. Још се пуше, а ви овако са мојим сином Исидором Божовићем, глумцем и можда, вашим будућим колегом.
- ДУЊА: Шта вам пада на памет. Не мислите, вальда, да ће ваше прасе имати неког запаженијег успеха у нашем балету?
- МЕСАР: Госпођо! Молим вас да обуздате свој расизам и предрасуде о нама, обичном свету. Ви појма немате какве све сензације ми доживљавамо свакодневно. Мудрост је у патњи, мадам, у страдању и саосећању над туђим болом. Једно су лична сујета и егоизам, а сасвим друго оштар нож под грлом.
- ДУЊА: Али ви, господине месару, стално касните. Мелинда је подивљала од глади. Зато што тако нередовно долазите.
- МЕСАР: Па не могу ја, вальда, због ње да кољем свакога дана. Ви појма немате какво је то искуство одузети живот невином бићу само зато што вас је неправедна судбина определила да се бринете за људску исхрану. И још ако вам је душа нежна и уметничка, као моја, онда можете замислiti шта све ја, заједно са жртвом, преживљавам, иако сам у највећој мери већ одавно огуглао. Али, она није! Свиња, не! Свака од њих доживљава своју смрт као личну трагедију, тотални смак света, апокалиптичну визију Бога, и у часу док живот из ње истиче, док се у сопственој крви гуши, пита се где је сад она хуља, њихов створитељ и канибал и ко њега, свињског бога, коље и једе, јер све једе све, мадам, и нема живота који се не храни туђим животом, нити силе која се не индукује нечијом енергијом.
- ДУЊА: Ех, на шта би то личило, какво би то позориште било да публиком хранимо гладне звери, које су метастазирале у демоне.

МЕСАР:

Па ви не знате какво сам ја откровење доживео, малочас док сам клао Соњу за Мелинду, док ми је њена врела крв лизала руке, како се та бранила, Боже мој, и поред Исидорове интервенције, бечила очи и кезила њушку упирући своје кратке јоркширске ноге о бетон клизав од страха, како је очајно скичала и упирала поглед у небо очекујући отуда помоћ. И тек тада, док сам слушао тај сладак прасећи глас муга Исидора: „Мама, не бој се, мама, опусти се, и онако ће све брзо проћи, ти, ја, сви ми, наша планета – паметно моје – цео космос, сви смо осуђени на пропаст“, схватио сам, дошао до закључка да оне разумеју шта им ми радимо, зашто их тетошимо, лечимо и хранимо кукурузом, да знају шта их на крају чека: дефинитивна и непозива осуда на месарску каму. Нема наде, нема помиловања, све је само нож и черчење!

(Прасе йочне избезумљено да скичи)

Зато сам и одлучио да га дам на балет, где је све лако и без напора, где је смрт лажна а музика истинита, светло и бело, где се из реалног света са лакоћом ускаче у други, бестедински.

ДУЊА:

Пазите, молим вас, шта пред њим говорите, зар не видите како вас сензибилно гледа. Тај све разуме.

МЕСАР:

Али, он зна да се то не односи на њега, мадам. Он је мој син и не дам га никоме, ми смо дефинитивно спојили судбине, а кад ја умрем, ако пропадне као уметник, чека га наследство, моја касапница од које сасвим лепо може да се живи. Биће газда прасе, велики и угојени вепар и сам ће бирати своје жртве за клање.

(Сгустићи ћлас)

Мада сам, можда исувише смело, помишљао да би он могао да оствари мој животни сан. Каријеру позоришног глумца, јер је много паметан. Једним погледом научи најкомпликованији текст на свету, само што не може да га изговори српским језиком, због прасеће морфологије њушке.

Ex, какав би то Хамлет био! Исидор Божовић – прасе, Шекспиров Хамлет!

Или, бар јединствен случај прасета које би одиграло живог принца Зигфрида из ове представе. Ако може мртав костур, што не би могао он?! Зато сам га овде и довоeo. Да се упозна, да види каква је то ненадмашна лепота. Да провери своје амбиције.

ДУЊА:

Бојим се да има сувише кратке ноге за доскок. Савки одраз може да буде фаталан за његове чланке на папцима.

-
- МЕСАР: А очи?! Јесте ли приметили ту боју, тај тон небески, модрину тропске лагуне, тај похотљиви поглед заводника, мадам, у стању је да у ваздуху заустави замахнуту руку са касапинским ножем. За мене је он квинтесенција божје лепоте, лепши је од најлепше наше глумице, дакле не само српске лепотиће него и наше аутентично прасе, иако имају исте преформансе, тела им се разликују, у његову корист. Видите како му је кожа ружичаста и мирише на тоалетни сапун, не на крменадлу и шунку.
- ДУЊА: Боже, како је љубав необична и непредвидљива, како је уметност широка и приступачна. У њима је све могуће.
- МЕСАР: Кад су га мени донели од Соње, онако уплаканог и прљавог, помислио сам, дај да свршим што брже са овим дериштем, а онда је заскичао и почeo да ме овим својим очима преклиње и обећава верност и лојалност да просто нисам имао снаге. Обрисао сам му сузе, умтогао у саргију, однео кући, окупао у мојој кади, намирисао колоњским водицама, обукао пижаму и положио у свој кревет. Затим сам му донео корнфлејкс и млеко у порцеланском тањиру, а он је мљацкао, гроктао и соптао од задовољства и захвалности. Ништа није просуо на јорган, олизао је позлаћену ивицу тањира и затражио ношу. И за време док је обављао посао, само је уздисао од среће и задовољства и превртао окицима, овим горским језерима у којим се утапа сваки апетит за прасетином.
- Те ноћи је поред мене јаче хркао него ја.. А већ сутрадан, рано ујутру, лизнуо ми је уво и најавио нови дан, непознату срећу у мом, до тада, сивом и монотоном животу. Доручковали смо заједно јаја са сланином. Нигде ме самог више није пуштао, пратио ме је свуда као веран пас, у клању ми је био главни асистент, наговарао је свиње да се не опиру, да је сваки отпор узалудан, да смрт не боли и да ће одмах све бити готово јер отац његов има лаку руку.
- Заиста, заиста вам кажем, мадам, пробајте га на сцени и ако одмах не одушеви, не заведе вашу публику, не баци је у делиријум и екстазу, обавезујем се на бесплатну белу цигерицу за вашу мачку, до краја њеног живота.
- ДУЊА: Али како, не разумем, зар баш свиња, ваш предлог је дошао у врло деликатном тренутку. Публика стрпљиво чека крај и ја не могу више да одлажем одлуку. Неопходан је Црни лабуд, али да то буде прасе... не знам како ће горе бити прихваћено. Да не разочарамо злог чаробњака, оца његовог. Јер ако њега наљутимо, ту црну силу пуну мржње и зла, лако можемо да завршимо као подводне бубе, храна рибама и даждевњацима.

МЕСАР: Мени, дајте мени да лабуд будем ја, месар и отац прасећи! Ја хоћу да имам крила, па макар и црна, да види Исидор Божовић, глумац, оца свога како као Бог лебди у ваздуху и сече узбуркану воду језера својим балетским ципелицама. Само не знам јел имате тај број.

Чује се гневан Давидов глас из сале.

ДАВИД: Бројеве имамо разне
За балетске главе празне.
Ал' срце пуно, то је важно,
И тело гипко да скоче снажно...

МЕСАР: Ал' срце је важно да буде пуно и тело снажно да скочи опортуно.

ДАВИД: Не сери, пожури, више не кочи,
Већ костим навуци и увис скочи!

МЕСАР: *(Увређено)*
Не дозвољавам! Мене се овде врећа иако нисам ни теоретичар, ни естетичар, мадам. Ја сам обичан кољач али сам против конзервативних правила у уметности, ја се гнушам расних предрасуда јер ви не знате, појма немате какав је то нежан свет. Врло, о и те како сензибилан, јер кад их поведем на егзекуцију гледају ме са страхом и надом, као гомила изгубљене деце.

Али, не уживају само мачке и пси у том крвавом пиру, треба видети те деде и бабе ујутру у касапницама, те ужагрене гладне очи и искежене зубне протезе, само што их не позабадају у пресно ткиво веригама. Очи им блеште без имало саосећања, оштрије и немилосрдније од хладног челика, да се и ми, млади месари, уплашимо кад их угледамо тако спремне и орне за ждрање.

И сада, кад видим овај живот, ову млечну светлост и вештачке елементе природе жалим што и сам нисам на време отишао на балет, да једем рузмарин и зелену салату а не да канибалски прождирим своје генетско упориште рвући се са бићима нежнијим од глумаца и балерина, орошеним знојем од силне треме. Они имају само премијеру, никад репризу, јер смрт не воли да по једном послу долази два пута.

ДУЊА: Али, смрт постоји и на сцени. Додуше, не тако тотална и неопозива, али неупоредиво трагичнија него у животу, јер ту се плаче више него на било ком погребу у реалности.

- МЕСАР: Ех, шта бих ја радио, колико меса и изнутрице, само да моје маркантно тело лизне светлост рефлектора, да ми ви, тако жгњави и лаки, вашом окружном задњицом ускочите у шаку па да вас са испруженом руком поносно покажем оној црној и мрачној рупи, где седе ваши обожаваоци.
- ДУЊА: Бојим се да тамо нема више никога.
- МЕСАР: Бар нема ко да нам се смеје.
- ДУЊА: Па за уметност, господине месару, ништа није тако важно, као латентно осећање бола због несреће човечанства. И ентузијазам.
- МЕСАР: Не знам да ли и ја, са толико крви на рукама, смем да се надам.
- ДУЊА: Довољно је да пазите да ме на тврди паркет не испустите. Моје кости, знате, више нису еластичне као некада, моји мишићи нису више тако гипки и кад се једном истегну потребно им је време да се врате у почетни положај. Ако само поседујете чежњу за висинама и гађење према свему што је ниско и доле, што је на тлу, одлепићете се од њега и у вис полетети. Само прво препустите прасе инспирацијенту, оном што прави муње и громове, иза кулиса, да га причува, јер оно заиста, бар док не постане велика и дебела свиња, не може да ме подигне и носи по сцени. И да вам закаче крила.
- МЕСАР: Да гладне балерине не помисле да је Исидор ту да им појача доручак?
- (*Прасе ујлашено скичи*)
- Не бих волео да тако мило и слатко прасе сконча у њиховим вучјим чељустима.
- Какофонија фарме на сцени. Балерине костијима разних домаћих животиња узнемирено йрче на све сјране.*
- ДУЊА: Балерине нису звери, оне су лепршави анђели, небеске птице и ватрене комете, истина са хипертрофираним жилама на ногама али са сасвим дисциплинованим стомацима.
- МЕСАР: (*Носи ѕрасе иза сцене*)
- Не бој се прасе татино, доћи ће и твоје време да будеш звезда и светлећа комета, сад добро гледај оца својега и учи како и гломазно тело може да се премеће и врда.
- Прасе ѕрокће од задовољства. Дискретно дојрчи Комиџа – инсайцијен.*

КОМШИЈА: Молим вас, Дуња. Ви немате права да ме више понижавате и професионално злоупотребљавате моја нежна осећања пре- ма вама. Ви врло добро знате колико вас обожавам, и вас и ваше тело, али ако зли чаробњак види да му дебели месар игра ћерку Одилију разбиће нас у бури свога гнева, потопиће нас у узбурканом језеру. Не само сцену, него и све нас, бинске раднике.

ДУЊА: Али, ви господине, овде производите природне елементе!

КОМШИЈА: Па како ћу? Не могу истовремено и прасе да чувам и да испаљујем муње и громове. Осим тога чаробњак је заиста зао. И моћан као пакао. Мада га се ја не бојим. Довољна је само једна ваша реч и да га лично, уз принца Зигфрида, прикујем на крсту.

ДУЊА: О, добар је он, божји пророк, само таква му је незахвална улога. Толико mrзе жене да очи држи непрекидно затвореним. Чак и кад режира, ослања се једино на унутарњи слух уз чију помоћ и са Господом комуницира. Знате, мени изгледа да ни у њега нема неко неограничено поверење.

КОМШИЈА: Дуња, Дуња, не газите ми својим малим стопалима у балетским ципелицама мој огроман понос.

Ако је позориште тако ниско пало да у њему један опскуран зли чаробњак буде и божји изасланик на земљи, ја нисам и не могу да чувам његово прасе.

Не могу и нећу да чувам прасе!

Ако ме не прихватате као мушкарца, морате бар толико да поштујете моја осећања.

ДУЊА: Али ја вас необично уважавам, господине инспицијенту, ваш морални став и ваше професионално искуство, напротив, ја вас молим, ако треба клечаћу само да успешно завршимо представу, а после... после можемо заједно на пиће.

КОМШИЈА: Можемо да наручимо и роштиљ.

ДУЊА: Неизоставно господине. Ја ћу пљескавицу.

КОМШИЈА: А ја мешано месо на жару.

ДУЊА: Разговараћемо о сваком мом скоку и окрету, о сваком покрету јер ви сте стручњак до чијег мишљења ми је веомастало.

КОМШИЈА: Добро, само обратите пажњу, молим вас. Из сцене се мота она ваша сабласна мачкетина, већ нам је својом агресијом најурила скоро сву публику из сале. Остали су само они најжилавији који због скандала и долазе у позориште. Али,

ја, не могу и нећу да одговарам за прасећи живот – мачка је сувише крволовчна а ја сам изузетно запослен. Нарочито на крају представе кад цела сцена тоне у амбис.

На сцену се враћа месар у костиму црног лабуда.

МЕСАР: *(Прилази инсцијацијену)*

Пази! Оставио сам ти прасе, ено га тамо седи у твојој фотељи јер се одатле најбоље види цела бина. Припази га добро, својим животом ми одговараш за његов. Он ми је све изузев театра.

КОМШИЈА: Шта?! Прасе у мојој фотељи?
(Отварчи са сцене)

ДУЊА: Па... добро дошли онда и касапнице право на сцену.

МЕСАР: Мени ови бински радници изгледају прилично офуцано. Очи им гладно сијају у мраку, као хијенама.

ДУЊА: Па... позориште јесте у неку руку више концентрациони логор изгладнелих, него зверињак, драги колега. Није данас лако опстати међу свим тим ликовима који около тетурају од глади за славом, роштијем и шприцером.

Али, не бојте се за свог љубимца. Умеју они на први поглед да препознају истински таленат. Док ми нашу игру приводимо крају они ће га чувати и чак упутити у многе закулисне радње. Кад се представа заврши он ће већ бити и куван и печен, прави позоришни специјалитет. Јел Лабудово језеро не може да се заврши хепијендом. Такав је либрето који по својој суштини нуди доживљај трагедије наше крхке судбине. Фали смрт, а за њу нам не треба боли актер од касапина. Ионако бије неки задах од вас на распадање и покварено месо.

МЕСАР: Зар смрад нема исту тенденцију као и мирис? Да се пење навише.

ДУЊА: Да, али висине се свете муњама и непогодама.

МЕСАР: Само да ми ви покажете основне кораке и видећете како се лабуд претвара у сокола.

ДУЊА: То је бар лако.

А сад, спремите се за дубок пад у несвест. Слушамо великог Чайковског.

(Крене ка оркестарској рути)

Мајсторо, музика!

(Крене музичка фраза Лабудовој језера. Дуња се окреће месару и иђа)

Ево, овако, прво соте, а затим ешапе! Скок! Скок!

- МЕСАР: А да се они мени не смеју?
- ДУЊА: Кад ја кажем један, подигните леву ногу, напред, више, више, у висини мог рамена.
(Диже му ногу, он се пешчира, шакама хватица ваздух)
 А затим, окрет и скок: гранд жете!

Смех из сале.

- МЕСАР: Заклаћу неког.
- ДУЊА: Хајде, хајде, шта сте се укрутили?!
- МЕСАР: Јој, јој... пуцају ми леђа од болова. Сав сам се укочио и врти ми се у глави.
(Стапа и по гледа на Ерија Џелски преко рампе)
 Мрзим све оне који се подсмевају туђим напорима.
- ДУЊА: То је од јаке хране. Туђе месо ждере ваше сопствено. Хајде, хајде, нема стајања. Кабриол! Асамбле!
- МЕСАР: Шта ако паднем и као крчаг се разбијем? Ко зна, можда међу њима има и мојих сталних муштерија?!
- ДУЊА: Па то није черчење полујки сатаром. Сад и сами видите колико је интелектуални посао физички тежак. Не треба стењати, подригивати...

- КОМШИЈА –
 ИНСПИЦИЈЕНТ: *(Иза сцене добацује)*
 Ни прети.
- ДУЊА: ... већ се само гипко увијати и истезати. Рекла сам вам, упозорила сам вас да балет није за оне чији мозак плива у свињској масти, чија је мускулатура потопљена у млечној киселини. Крила скупите позади, на леђима, нико од вас не очекује да летите по сцени, само стреловито сечење таласа, отмено пливање са главом уздигнутом што више изнад површине, да вам мртва риба не уђе у уста. Ако хоћете да будете аутентични црни лабуд заборавите на црвено месо и баците се на живу рибу, жабе и барско биље. И ту не сме да буде претеривања, колико сами уловите.

- МЕСАР: Шта?! Зар да се одрекнем крменадли, вешалица и ражњића?!

-
- ДУЊА: Тело посвећено духу не трпи земаљска оптерећења.
(*Месар иђра и сићење*)
А сад мало брже, ваши покрети морају да буду синхронизовани, док прате ритам Чаяковског, његову бесмртну религију космичке хармоније, јер он верује само у музику. Музику и покрет! Музику имамо, још само покрет да апсолвирамо. На прсте, на прсте: сисон увер, сисон ферме, затим поново гранд жете!
- МЕСАР: Јел овако?!
(*Поскочи с обе ноге и падне на задњицу. Из сале стигну салве смеха*)
- ДУЊА: Не, не, не!
(*Помаже му да устане. Бура смеха се појачава*)
Задњица затегнута и равна. Онда се пропнете на ножни палац десне ноге и машете рукама, као рањени лабуд. Видели сте толико смрти, а јесте ли некада видели рањену птицу?
- МЕСАР: Ја не једем птичје месо. Поготову не лабудовину. А не волим на рибу. Довољан ми је само поглед на жабу па да повраћам.
- ДУЊА: Боже мој, како је то болно. Ја плачем од бола јер не могу да поднесем неправду. Зар онај, који је својим моћним крилима напустио земљу, сада треба да иде испод ње? Али, таква је судбина живота. Ако хоћете да сагледате сву његову трагику онда му дајте крила бесмртног анђела, душу рањиву, а тело осуђено на смрт и распадање. Геније композитора је то најбоље схватио.
Уосталом, крај се брзо примиче.
- МЕСАР: Чији крај? Није вальда наш?
- ДУЊА: Само уметници умиру пред публиком. Остали, сами... окружени тамом, као што се и рађају.
- МЕСАР: Али, публика је неваспитана и зла. Њен смех је подмукао и арогантан. Док се ви овде кидате на сцени и грчевито пазите да се не поклизнете, они једва чекају да вас заспу салвама смеха. Њихове сузе нису од саучествовања и туге, већ од грозног грохота похотљиве природе, јер мисле, ако су платили улазницу, да имају право на вас, да располажу вашим силним напором да их забавите. Добро је што их је ваша крвожедна мачка већ разјурила, јер они су највећи непријатељ сваког уметника. Публика гаји презир према свему што јој је недоступно. И лицемерно глуми задовољство док

се ми овде распадамо од зноја и напора. Мрзим их не зато што ја не умем да играм, већ зато што они у томе уживају. Волео бих да сам толико моћан и сilan да могу чак одавде да их преко рампе пљунем у њихово самодовољно и самоуверено лице.

(Дође на саму рамбу и утиљи у мрак)

Хеј ви, тамо доле! Ја сам ваш бог, моји верни потсмевачи, онај који вас мрзи и који се гади вашег сладуњавог задаха који из загушљиве сале продире на нашу добру проветрену сцену. Ако има само неког међу вама, који још није напустио представу, боље му је да одмах савије шипке пре него што га Свидригајло наћуши. Јер овде, поред части, можете остатити и своје кости. Зато што вас не ценимо и не волимо, неидентификована гомила противу и бедника и не пада нам на памет да се претржемо и ломимо због ситниша за који сте купили наше вече. Мислите да смо ми вама досадни и одвратни, појма немате колико ми се гади кад само помислим да као завереници седите доле сакривени у мраку, мотрите на сваки наш покрет, на сваку гримасу и безбедно пувате и прдите заштићени вашом безобличном масом.

А ви, ако се само једном напнем и не умем да контролишем своју енергију, идете около и кењате како се Црни лабуд усрело, како не може да полети због пуног тура величанственог напора. Не знате, појма немате шта је све балет и који су његови ризици.

Зато, марш кући, да вас после представе не видим у позоришту. Пољупце и честитања не примамо, аутограме не делимо, сувише смо мокри и слузави и толико заударамо на говна да бисмо себи допустили било какав контакт са вама. Цвеће можете предати мом сину и прасету, господину Исидору Божовићу, глумцу.

ДУЊА:

Не вичите и не псујте, господине месару, сад сте црни лабуд, демон лаке игре и кћи Злог чаробњака, зато скачите чило и гипко, соте, соте, господине, ешапе и асамбле, сисон увер, сисон ферме, кабриол, гранд жете, високо скочите, аксел, ноге подижите увис и главу забацујте позади, не тестеришите ваздух рукама и не забављајте публику својим простаклуцима и неспретностима, већ им трагичном интерпретацијом скините осмех са развучених фација и баците их у понор депресије, да схвате да немају чemu да се радују, ни да се надају, јер кад оду кући чека их још бесмисленија прича њихових живота, него што је наша, артифицијелна.

Смех из сале.

МЕСАР: Али, они се церекају као луди.

ДУЊА: Па... и јесу. Да нису шта би тражили овде, у кругу мојих болесних снова, моје летње грознице која ми дрма, не само све основе мог реалног живота него свих мојих животних заблуда и других суманутих принципа који директно воде у колективни помор од смеха.

Још је Аристотел приметио да је комедија нижег ранга у односу на трагедију. У томе и јесте величина балета. Што није смешан, већ досадан, јер публика се смеје онда кад је ђаво голица а Бог, својим трагичним положајем и озбиљношћу изазива тугу и катарзу свих који су обдарени његовим саосећањем. Публика је само изговор а Бог је разлог зашто постоји балет. Због савршенства коме се и сам диви, због усклађених односа између линије, покрета и звука, због хармоније која му је била праузор кад је створио свет и коју никад није успео да досегне. Он толико воли балет да и сам учествује у њему. Колико пута сам осетио његову моћну руку како ме подиже и држи у ваздуху све док громогласан аплауз у потпуности не заглуши музiku. Балет никада није комичан и не рачуна са публиком већ са њеним аплаузом који нас кроз музiku носи.

МЕСАР: Мене не носи ништа.

ДУЊА: То је зато што сте атеиста, што вас је Бог напустио, као мог партнера, принца Зигфрида, који сад го, без одеће и меса на себи виси на крсту, кукуриче и чека да га погоди муња чаробњакова, да му кости претвори у прах и пепео.

Сунце промоли свој сјајни круг иза црног, муњоносног облака. Цвркући ћишица и заносна песма славуја најговесни лејни, топао сутон.

Са хоризонтија језера дојловљава јајио лабудова који у својој средини вуку златни чамац са Давидом, као Злим чаробњаком, у њему. Он сстоји у песном балетском костиму, ојрнући црвеним плашићом са високошиљастим озвезданим шеширом на ћлави.

Из језера израњају своје латице водени зумбули и љиљани. Цветна топршина воде, онако шарена, са ниским зрацима светлосни која се прелама кроз мајично тікање ћилима, изгледа бајно и нестиварно.

ДАВИД: Хитро и снажно веслајте, лепотице моје, ветрови брзокрили, моји бели лабудови, чека вас најлепши међу вама, Црни лабуд, моја кћи Одилија. И Зигфридова демонска лепота којом сам опчинио свет, јер ја сам Зли чаробњак и највећи опсепар који претвара воду у вино, а вино у крв моју

да напојим вашу крвожедну нарав. Али, шта је то према вечном кругу неухваћеног смисла, ако није таштина, и све је дим, изузев праве игре и вере у њу. И ви сте, лепотице, под мојом опсеном јер видите себе као птице и живо прасе вас види са крилима, једини вас ја, краљ ваш чаробни видим као од мајке рођене, са стидним длачицама међу ногама, јер смисао еротике, моје младе dame, није у перју, већ у љупкости покрета и природи линија које се преплићу, протежу и секу оцртавајући вам женственост, у прегибу ваших нагих тела и како се капи језерске воде сливају низ нежне ваше, заводљиве и младе вратове. Међусобна привлачност полова нам да је ону потенцију и енергију којом обнављамо Бога и његову демонску лепоту. А да ли нас, мушкарце, ишта привлачи јаче, и цветни ћилимови и ненадмашни лепота сунца, звезда и месеца од погледа на голу жену?

Одилија, кћери моја лепа, лепотице нестварна! У целом овом јату једино си ти аутентична птица, Црни лабуд и њихова принцеза, у томе је чаролија твоје окрутне лепоте и моћи неодољивости. Окрени се да принц Зигфрид види безумну лепоту твога лица, поскочи, поскочи да уочи твоју мишићну моторику и гипкост заносног ти тела, да схвати да имаш све оно за чим вековима жуди. Месо, кћери, на рукама, леђима и ногама, месо и сисе, потпору нашу насушну без које лабуд не може да развије крила, да завесла својим перајима кроз бистру воду језеру и да себи пресече оштар и гладак пут до најдубљих вирова.

Залепршај девојко својим неодољивим плесом, дај, скини нам принца са крста, време је да и он заплеше игру ероса и танатоса, пошто Бели лабуд, краљица Одете, нема више естрогена са којим би пожелели сусрет његови тестостерони, не зрачи ону привлачност и снагу којом је твоје снажно месарско тело набијено.

(*Месар у ритму музике изводи неки гротескни йес*)
То... то... хајде, принче, силази доле и придружуј се, јер ако те звекнем једном муњом, разнizaће ти се лаковани пршиљнови и уместо да се поносно управиш, закобељаћеш се по прашини која те већ два миленијума гута.

(*Небо се смрачи, већар јокрене паласе. Амбијентална јишторескносћ се претвара у злокобне знаке надолазећег невремена. Он хистериично исјуружи руку и пошаље неколико муња у правцу крећа. Костијур заклојара*)

Силази и играј! Играј пред прасетом које пројаздице црна неман, мачка краљице Одете, Свидригајло моје дактилографкиње Дуње.

*(Иза сцене се чује бесно фрктање мачке и скичање ујла-
шено џрасета, Исидора Божовића, глумца)*

Наређујем ти снагом оне моћи коју је осетио и композитор,
маestro Петар Иљич, велики Чайковски, јер зnamо да је то
сила која покреће радост жртве и богати прасећу агонију
новим искуством.

Играј марионето! Плеши костуре! Само напред у спрегу са
природним елементима који нам спремају потон!

*Он изађе из чамца, прикући конце марионете и почне да манипулише
њеним џокрећима. Месар, као Црни лабуд и други лабудови шакође
израју. Гроћеска је на врхунцу.*

*Одједном, Џаника! Бесно фрктање мачке које прелази у рику и пресртав-
љено скичање џрасета се појачавају.*

Затим, све се утиши, све стапа.

На сцену уђорчи разбарашен комишија – инспирацијен предстапаве.

ДАВИД: То си ти, хульо! Намерно си пустио Свидригајла из кавеза да
се осветиш због наше духовне везе, за своју одбачену љубав,
да нам разјуриш публику, да се звер баци на прасе.

МЕСАР: Шта?! Зар мога Исидора, док се ја овде мучим и спасавам
представу, појеле гладне балерине и бински радници? Јесу
то ваши високи морални принципи и принципијелна дијета?!
Исидоре, где си?! Јави се, прасе татино, око моје плаво.
Ех, пуста, гладна земљо! Ждереш своје одабране синове,
најталентованију генерацију протураш кроз црева своје не-
засите немани. Исидоре, сине, најбољи Хамлете српски!
(Уђорчи са сцене)

КОМИШИЈА: Упозорио сам вас, Дуња, да ваша лепота и генијалност могу
довести до трагедије. Ево, то маче, у шта се оно преметнуло.
Звер из пакла, а до јуче је сасвим љупко седело у твом крилу,
прело и немирно се играло кићанкама на завеси, а сада...
сада га је овај Зли чаробњак претворио у леопарда који нам
ждере кадрове. Ево, шта чине зле враџбине и његове прово-
кације. Узмимо мене. Сама знаш колико сам еманципован
од сваког насиља и миран као јагње, али сад... у овом часу,
када се приближава крај представе, када адреналин расте и
прелива моје крвне судове, дође ми да урлам и пројдирим
све око себе.

ДУЊА: Али, ово је позориште и ту се нервоза подразумева. Учитељ
није прави чаробњак, већ живи пророк који доноси нову,
модерну и ефикасну мудрост; ви знаете да те елементе и
катализму на сцени производите ви инспирацијенти, а не ми
балетски играчи и кореографи.

ДАВИД: Они су појели прасе а сад оптужују јадног Свидригајла за свињождерство иако се зна да га је моја Одилија већ нахранила белом свињском џигерицом.

КОМШИЈА: О проклети, о гадни заводничке невиних и талентованих девојака које претвараш у птице да вуку твој сабласни брод, мислиш да ми, бински радници не можемо на први поглед да препознамо чаробњаке које нам доњи свет шаље да нам помрсе мисли и помешају стварност и фантазију само зато да останемо њихова вечна жртва заувек оковани илузијом. Дуња, Дуња, свако позориште у рукама злодуха је страшно. Ти, Дуња, у ствари и ниси Бели лабуд, већ Одета, моја краљица језера, а он је са принца Зигфрида намерно скинуо месо, као што је његов демон Свидригајло покидао нежно и намирисано тело нашем дивном, обожаваном несташку који је и сам чезнуо да се активно укључи у кореографију.

ДАВИД: Слушајте ви, техничко лапрдало! Ја не знам ко сте и шта сте ви, хаузмајстор, инспицијент или дрвени филозоф, али вас уверавам да ово није Маринкова бара већ Лабудово језеро! Да је тако ја бих вас већ одавно претворио у краставу жабу да својим загушним крекетањем увесељавате ове дуговрате птице уместо ненадмашне музике Чајковског. Не разумем ја ваше уметничке амбиције и жељу да сами импровизирујете, али водоземци нису у мојој кореографској концепцији. Демони, анђели, птице небеске, лепота неба у језерској води, чаролија игре и љубави, да! Жаба, не! Имали сте само један задатак, да лупате плеховима и пуштате муње на одређени акорд, а ви нисте били у стању ни прасе да сачувате. Шта још хоћете?

Да узмете балерину, да је украдете из њеног сна и носите у свој сопствени. Е, то чак ни ја нисам у стању да вам омогућим јер појма немам шта нас све чека кад се она пробуди. Па ипак мислим, бојим се то јест, да је љубав силна фиксација иза које стоје моторне снаге целог духовног естаблишмента. И ова болест света. Једино је секс здрав.

На сцену се враћа месар у дубокој жалости.

МЕСАР: О људи, људи, крокодилски изроде! Лавови, леопарди и хијене растржују свој плен у дивљој цунгли и хране се нафраканим урођеницима, једино у позоришту, његовим закулинским играма и мрачним сновима ретардираних балерина, бински демони, сасвим мале маце одбијају млеко са корнфлејксом за доручак, већ кидишу и прождију живо месо, наше најплеменитије таленте, наш уметнички подмладак, моје чисто и напарфемисано прасе, мог сина Исидора Божовића, глумца.

- ДАВИД: То је сасвим природна селекција и неумитна прасећа судбина.
- МЕСАР: *(Као шужан анђео на гробу, клекне, рашири и склопи руке на грудима)*
Ох, тата, драги мој оче, ако си зли чаробњак и Бог у овој представи, ако жариш и палиш и претвараш нормална бића у крилате демоне, а ти услиши молитву свог црног анђела, смиљуј се својој јадној кћери Одилији и градском месару коме си дао крила и врати ми га, свети оче, васкрсни га својом моћном магијом, јер ја више без њега не могу ни да колем ни да играм.
- ДУЊА: Чекај, чекај па овде је све фикција. Шта се у стварности догодило?
- КОМШИЈА: Па, ништа. Док је прасе занесено и са дивљењем у очима пратило вашу игру, демон се прикрао с леђа, шчепао га за грло и једним потезом канџе распарао утробу. Жива, Дуња, жива плућа му је испод ребара истргао и на моје очи прождраво.
- МЕСАР: Ништа од њега није остало. Ништа. Ни глава, ни крменадла, ни репић, тата, одвукла га је неман негде на таван, међу греде и цугове, да подели свој плен са другим позоришним пацовима.
- КОМШИЈА: Ето шта је судбина уметника. Ако си талентован и ако вредиш смажу те као прасенце, уз вино и соду.
- МЕСАР: Па јесте. Ништа не иде тако добро уз месо као ладан шприцер.
- КОМШИЈА: Још ако је печење мало масније...
- МЕСАР: А чаше замагљене...
- Давид скине Чарлија са крстом и води ћа на концима, који, као принц Зигфрид, клекне пред белим лабудом и, као у лујкарском позоришту, проћовори Давидовим ћласом.
- ДАВИД: *(Као Зигфрид)*
Одете, љубави, знам да смо сви гладни: и играчи и глумци и свирачи, и публика и бински радници и да сви једва чекају да се представа заврши, да нешто презалогаје. Али, мила моја краљице, ово није време за прасе и шприцер, већ за игру која нас је све окупила.
Ја, силни принц Зигфрид, који трпи проклетство векова и овог наметљивог силеције, мислим само на љубав јер она је толико чиста и моћна да верујем, верујем краљице моја,

ће бар у твом сну зауставити све зле намере чаробњакове и да ће са тебе, као змијин свлак спаси и перје и твоја спарушена кожа, старачка немоћ, да ће ти мускулатура уместо млечном киселином бити набијена адреналином, да ће мени да се врати жива девојка, краљица језера и свих његових птица и месо, месо, Одета, и крв, и нерви, и мозак, читава биологија да ће ући у моје лаковане кости и да ћемо слатко и чулно живети све док нас неко не пробуди. Нечија злобна жеља за истином, против романтичне имагинације и вере у правог Бога.

А онда, онда, мила моја, уместо лаког лахора твојих белих крила и чилог скока у балетским ципелицама, чућемо само штектање писаће машине која из декадентног ума Злог чаробњака најављује скори смак света.

Зато сад плеши, љубави, док сви спавамо и сањамо своје Лабудово језеро, и не брини за моју трошност, јер само игра, нама и нашим животима даје смисао и вечност.

Направили смо сувише велики прекид и бојим се да пук не почне да звижди и протестује. Ипак, међу њима има и оних који су платили улазницу.

КОМШИЈА: Али, тамо у сали одавно нема никога. Мачка је све разјурила, а појела нам је и јединог гледаоца.

ДУЊА: И обожаваоца.

МЕСАР: Чекај, чекај, а ко се то онда толико смеје, добацује и вређа нашу уметност?

ДУЊА: Па бински радници који нас презирају и мисле да су у позоришту они важнији од нас. Они нису уметници, већ прости пук који воли грубу забаву а не рафинирану уметност. Бурлеску, а не балет!

МЕСАР: И моје намирисано. Чисто, бело прасе. Мога сина, Исидора Божовића, глумца.

ДУЊА: Можда сте ви ипак пренаглили. Сувише је био млад за балет. Ми смо вам поручили само белу свињску цигерицу, а ви сте донели цело прасе.

МЕСАР: Ех, каква зликовачка земља, какав простачки народ! И то не на улици, на пијаци или стадиону, већ у самом храму културе, барокном позоришту. И ја треба њих да забављам, ждероње и пијандуре у фраковима и радничким комбинезонима; док се они сладе мојом муком, ждеру моју децу и отворено се подсмевају мојим уметничким дometима. Пре-

немажу се око Чајковског и Лабудовог језера а у ствари не цене ни такве проналазаче као што су Хумболт, Едисон и Мичурин. На овим просторима цивилизација нема ни срећу ни прилику. Нико ко вреди не може да се искаже, вредности се овде не поштују, једино је важно ко ће шта и кога да окрене. На ражњу или у кревету, све једно.

ДАВИД:

(*Као Зиѣфрид*)

Жаба крекеће, пиле пијуче, маче мауче, човек муче. Зато лабудови, царске птице ћуте, лете и пливају. Лабудице моја, краљице језера, пре но што запловиш небом над облаке и приближиш се тајнама бесконачног простора, реци шта нас тамо чека, душе наше, и како се бескрај излива у живот мртвих. Имају ли они свест о благослову божјем и колико је нерођеном и умрлом боље него рођеном у муци, животом у паклу који се држе огња свога као дара мизернога.

Зар је Црни лабуд једина птица међу вами којој никада не отпада ни перје ни крила, је ли он прикован за вечни лет као што сам ја за свети крст? Је ли игра његова моја једина инспирација кроз коју овај трошни костур вуче његов ненадашни отац, Зли чаробњак и јесмо ли сви ми марионете на концима, спремни да поскучимо чим нас он за уши повуче.

МЕСАР:

Ругајте се, о ругајте, мртви циници и лаковани костури, али ја нећу... Нећу више да подносим вашу злу спрђњу са мојим узвиšеним Богом и његовим живим анђелима. Ваша злурадост ме је отрезнила и ослободила свих мојих снова и амбиција да будем уметник, да скакућем овде као кос и да заборавим на мој реални, мој крвави живот који проводим међу свињама. Ово није пракса која информише нашу омладину о правим вредностима живота, нити храм у којем се сусрећемо са пророчким речима небеског учитеља, већ истина о глади и ждрању, о злоби и мржњи, о болести и немоћи амбициозних дегенерика.

Уосталом, шта је било који балет у односу на свињски ћевап или цигански котлет, ловачке ћупте у парадајз сосу? Шта сте сви ви тако гладни и мршави; једина лепота о којој сањате док тако измучени, ознојени и са дубоким подочњацима скакућете горе-доле и лево – десно, јесте богата трпеза која је од ваших гладних очију заувек измакнута. Сад видим и сам да сам погрешно мислио, залуђен дугоногим девојкама и витким телима балерина, еротском визијом која је упропастила и мога сина Исидора Божовића, глумца. Ех, да је остао жив, какав би то касапин био. Овако...

(Скида костијим са дистанцом и зађењем, али крила Црноћ лабуда остијају на њему као да су срасла са његовим леђима)

... овако се заричем, пошто нисам ни риба ни птица, да ћу као обичан квалификован месар цео свој живот, његов остатак, у ствари, утрошити на планирање што суровије освете. За почетак, госпођо, нека ваша мачка пређе на вегетаријански исхрану, пошто од данас ја више не кољем, изузев, ако ми она падне шака.

ДУЊА: Али, Мелинда је била испровоцирана вашом крутом игром и његовим некритичким одушевљењем.

МЕСАР: Скидајте ми ову црну гадост са леђа. Залепило се за мене као да је срасло.

(Инсийцијеншту)

Хеј, ти си ми ставио крила иза сцене. Скидај то! Одлепљуј!

Комшија – инсийцијеншти приђе и безусејено покушава да му скине крила.

КОМШИЈА: Богами, не знам шта је ово. Ово није обичан мастикс. Крила су срасла. Као да си се родио са њима.

МЕСАР: Али ја сам овде дошао са прасенџетом и без крила. Сви су видели. Имам пуну салу сведока.

КОМШИЈА: А ти лети. Лети. Ако летиш, твоја су. Ја ту не могу ништа. Ја сам инспицијент, ја нисам хирург да дегенерицима скидам вишак удова.

МЕСАР: Шта?! Па да се у ваздуху сударим са неким анђелом, да налетим на гладног орла, на пример. Да ме усиса црна рупа.

ДАВИД: Ех, какви сте ви балетски играчи, незахвална гамад, ето шта сте. Ништа не умете да цените. Ни дар неба, ни дар пакла, а поготову не удружен дар који вам даје натприродне моћи, отворен пут до звезда. Да сам вас бар претворио у змије и гуштере, да гамижете по тлу и гутате прашину, а не да летите изнад облака и да се купате у сунчевим зрацима и бистрим језерским валовима, па да имате права на отпор.

МЕСАР: Доста сам ја овде био будала за публику. Док сам се спотицао и падао, предео и стењао ви сте ми иза кулиса смазали мог љубимца. Ако мислиш да сам луд и да ћу поверовати да одавде могу да одлетим у моју месару, грдно се вараш.

Него, скидајте ми ругобу с леђа док нисам полуdeo и све вас овде растртио као мачке с јебишта. Јер кад мени падне мрак на очи и ја почнем мојим инструментима да парам и ушивам биће ваше крви на сцени него воде у овом лажном језеру.

ДАВИД: Ћути, ћути, ти, незахвални свињокольче и слушај ову музику. Она није писана за твоје рустикално срце огрезлом у крви и свињском њиску, нити су ти поклоњена црна крила да их развијеш у лазурном пространству неба, да се тамо срећеш са анђелима, већ да летиш у тамним дубинама бездана где те вребају приштеће душе свих твојих клијената које си поклао и сада вапе за правдом од самог Сатане.

Мислио си да ће милост према само једном прасету донети оправдати грехова, да ће ту душу очистити и срце мирно сачувати у грудима од демонске освете.

Али, свака нота је овде врисак једног несахрањеног мртваца а читаво сазвежђе апокалипса и потоп света који је чисти Творчев промашај. Зато ова музика и звучи тако разорно, вальја се као Цунами и у бездан носи све пред собом.

Уосталом, такав је овај јебени либрето. Нисам га ја писао, већ ретардирана господа Бегичев и Гелцер кад су лечили своје умне слабости у душевном азилу неке европске бање.

Моја је кореографија и величанствена улога злог чаробњака и то не толико у представи, колико у Дуњином сну, који се, под притиском њених сексуалних фрустрација све више криви што смо ближе зори. Ваљда ће се и она једном пробудити да ово срање од менталних окова спадне са свих нас, јер ни ја, божји пророк Давид не могу више да се чепим и знојим већ морам да спасавам реалан свет од пропasti. Свет његовог, а не њеног сна.

Он исиружи своју ћромокосну руку и баци муњу. Заđрми.

Сцена се смрачи и јак већар йочиње да дува. Са цуга се сијусији сајла. Инсимијенији йриштричи и закачи месара за куку на леђима.

Црни лабуд, као у рингшишилу, йочиње да леїши у круг.

МЕСАР: Јебо те, докле је ваша технологија догурала. Па ја збиља летим, Исидоре Божовићу, глумче! Где си сад, сине, да видиш оца својега како се међу облацима и кулисама у ваздуху копрца и премеће. А мислио сам да сам у паклу, да су ми тешке букагије закачили за ноге и да ме тежина нека непојмна вуче право под земљу. А мене, у ствари, вуку висине, небеса Исадоре, глумче, ти ме вучеш горе опасан златним ореолом, златно сунце татино, ево и мене, стижем, стижем сине, пењем се на твој облак.

(Пева)

Ја летим... о... о... о... о... и певам... о... о... о... о... о...

(Одлетеји са сцене)

- ДАВИД:** Стани, море! Куд оде овај, јел он луд, о чему се овде ради и где сад да нађем другог Црног лабуда, да одговорно и достојанствено завршим мој животни циклус.
(Инсайцијениту)
 А ти, каква си му то крила закачио да не може да их скине и где ћеш сада кад си ми најпотребнији?
- КОМШИЈА:** Идем да пустим потоп па да себи наместим кревет, да јутрос лепо легнем, пошто сам ноћас неправедно држан у напетости. Видиш да представу морамо да завршимо. А нема више ни публике.
(Оде)
- ДАВИД:** Ма јебеш публику, како ћу ја без Црног лабуда, моје кћери Одилије?!
ДУЊА: Зар је само потоп наш природни крај, учитељу? Зар не можемо да умиремо појединачно, свако у своје време, а не сви заједно, истовремено.
 А где је ту љубав? Где Бог?!
- ДАВИД:** Оде мој Црни лабуд, одлепрша моја кћи Одилија и препусти ме овом прасождеру, љубоморном инспирацијенту који ће сад свом силином да удари у мехове и гонгове, да појача муње и громове, да демонско невреме сатре сваки покрет на земљи, под њом и у ваздуху, да воду тако згусне да прште кичме под њом и рибама и водоземцима и птицама, да Лабудово језеро постане Језеро смрти.
(Бесни олуја. Његова бела коса вијори на већру)
 Дувајте ветри, удри громе, пали муњо, нека горе снови о нашем повратку на сцену, кад једном наступи мрак у глави нема више светла за оне који се надају, готово је са мојом каријером заувек, представу су ми упропастили аматери и њихова недисциплина, демон разјурио публику, завеса је дефинитивно спуштена.
 А могао сам, Дуња, још сам могао да јој купим друго прасе, веће и тако добро ужирано да месар не би могао да спава заједно са њим у свом кревету, већ би сваке вечери морао да прелази код њега у свињац, да се заједно радују и грохну свој дитирамб српској музи.
 Можда неко мисли да ја, као Зли чаробњак, више волим свиње него глумце, али га ја уверавам да сам расно еманципован и да не правим никакву разлику међу њима. Важан је таленат, сочан и креативан, па чак и секс на даскама, али не под њима, јер смрт је од ђавола а секс од Бога, уколико

није сув и са атрибутима старости, без обзира на влажне очи од жеље и лудило бекства у лажну и напорну младост. Само што су у овом комаду односи толико замршени да једино одлучан рез може да их доведе у какав-такав склад.

Зато, Дуња, скидај своја бела крила и машину у шаке да видимо да ли нас је Бог и у стварности оставио као у твом сну. Враћај се у свој девичански кревет да се пробудиш и ослободиш нас свог еротског оптерећења и тешке море.

ДУЊА: Ако ви тако кажете учитељу.

Ставља венчић од Јољског цвећа на главу и облачи своју белу, широку ставаћицу од муслина; затим леже у кревећи, са дубоким уздахом. Давид је нежно покрива белим чарашавом преко главе.

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

Предимензионирана Карлова лобања, окружена мраком. И док јој очи светиле од ћнева, као два рефлектора, она оївара вилице и ћовори силним ћласом, озвученим и са ехом, као да долази из неког друћог свећа.

Рефлектор осветио рампу на којој лежи непокретан Давид у костијму Злог чаробњака. Пре би се рекло да става него да је мртав.

У углу, расцети на крећу, фосфоресценћни и кукавни Чарли са халицилиндром на голој лобањи.

КАРЛО: Чарли, Чарли, лопужо једна првејана! Врати ми моју капу!

ЧАРЛИ: Тихо, тихо, сињоре, да не пробудимо добротвора. Мртав је од умора и синоћњег понижења. Ех, како боле промашаји на сцени! А ти си олупина без срца и себично фиксиран само за своје морбидне потребе.

КАРЛО: Докле ћеш да изиграваш мученика и Бога на тој дрвеној крстачи, да глумиш пајаца на концима и да се правиш важан са мојом шеширом? Видиш да овде све гори и не знаш како је је неподношљиво у глави где се све сабија и пуща унутра, каква је ватра у уму креативном, да ми мозак прокључча без адекватне заштите, јер нико као лондонски мајстор шешириџија не може тако ефикасно да угоди мученику из пакла, усијану душу да расхлади и посустале мисли покупи; жижу своје воље као ватрени зрак да усмери навише и обара звезде, једну по једну, док горе не остане празна рупа, као и доле. Јер све што постоји, ништа је према ономе што не постоји.

Али, ти то не знаш. Зато си се и окитио смиљем и босиљем, шареним тракама, миомирисима и магарцима да што упечатљивије сведочиш о својој неизмерној лепоти и још већој моћи.

Али, он зна да си кицош, варалица и шарлатан, па деци својој малоумној дајеш наду иако је безброј доказа да је свака вера јаловија од јалове овце и да никоме и ничему нема спаса.

ЧАРЛИ: Ако мислиш да је мени боље у глави, ништа не знаш. Ти имаш своју вољу и потпуно си независан, а ја, као сваки добар син, морам да слушам оца својега, краља нашег свеобухватнога. Учитељ наш дивни и слуга дворски откројани зна да поштује закономерност нашег положаја и правила игре. А ти радиш шта хоћеш и уопште не мораши да

играш пошто ти је од целог скелета остало само лобања, док мене врте на концу и сваке вечери преплићем удовима без икаквог достојанства. Јесам ли ја крив што представљам добро, кад је зло у теби толико обимније, сабијеније и потентније, кад су лепе само образине испод којих се снује ужас и ругоба. Мој отац је урадио све што је могао. Од једног владара и не може више да се очекује. Погледај само на шта ја, као његов наследник и спаситељ игре, принц Зигфрид, личим. Живи костур који се тетура по сцени за неколико новчића разуздане гомиле која овде, у овој примитивној средини представља цивилизацију и дomet божје воље.

Ти сејеш буру и олују, страшно невреме које на крају потапа целу представу, а ја морам увек из почетка да стварам нове генерације моралних инвалида који у силном потопу, са плућима испуњеним ветром и водом траже ћавола уместо Бога, који се на самрти, уместо мени, поклоне теби.

Уосталом, ја ти нисам узео шешир самоиницијативно, питај Злог чаробњака, кад се пробуди, ако се пробуди. Ја јесам принц, али нисам кореограф. Обојица постојимо само у његовом сну. Јер на јави је он пророк крви и сперме и не инсистира на истини већ на моралу за који је потребно месо испод глатке и затегнуте коже, а ми познајемо само говор костију које празне тандрчу и служе за легло подземним бубама и црвима уколико нас не извуку и премажу лаком у школским лабораторијама. Да деца на време схвате природу смрти којом је живот армиран.

На пратезу долеће Дуња као млада артисткиња у пlesno ѕтријијеном ѕприкуо и слеће на средину сцене.

ДУЊА: Где су сад пацови црни и лабудови бели кад се све свршило и попунило у њевој кошмарној кореографији? Зигфриде, краљевићу мој, шта ћемо ми да радимо без нашег учитеља и пророка? Хоћемо ли да га будимо или да пустимо смрт да му мртве очи испије, снажне удове ращчеречи, мозак иструли и лобању насели свицима да кроз очне дупље буду путоказ вредним мравима и незаситим глодарима у гробници нашој колективној. Ко онда да нас упути, ко да нам корак продужи, на који скок наведе у мрачним катакомбама бездана?

Свуда само раскошан одсјај подземних дијаманата, без наде да икада буду уграђени у твоју круну. Јер овде је једина круна нашег моћног цара Сатане који прожима и исијава сву светлост у густој тами пакла.

И тишина, без музике. Није Чайковски могао да предвиди последице своје разорне обести.

Ни дашка ветра.

Боже, како је величанствено мирно ништавило.

Је ли ово крај, љубави, и ако јесте, зашто смо онда ми у њему, кад су лабудови одлетели, а учитељ, нада наша једина, духовни покретач и кореограф смрти лежи ту као проштац и сања своје и наше зло?

Овде је све празно и нема никога.

КАРЛО: Ту сам ја!

ДУЊА: А ко си ти?!

КАРЛО: Ја сам цар, само што ме не препознајеш без шешира. Твој љубавник ми га је украо и сад се туђим перјем шепури у свом дворцу.

ДУЊА: Немам ја љубавника. Тако сам усамљена Ваше величанство!

ЧАРЛИ: Ах, лаже, мила моја Одета. Хоће да међу нас стави камен раздора, то му је једини циљ, а интрига средство. Он је обичан заводник и мртвав шарлатан, пустиси је твоју љубимицу Мелинду из гвозденог кавеза и наговорио да поједе прасе и целу представу доведе у питање, па се њен злодух Свидригайлјо тако помамио да сирота празна лобања синђор Карла сада замишља да је он лично паклени Сатана и подземна прасећа сила. А није, него лаже! Мутант обичан, ето шта је, храни се енергијом мртвих јер му она даје снагу да мрзи и разара.

Одвајкада је љубоморан на мене зато што су попови моју смрт прогласили за живот вечни и јер ме отац мој и кореограф наш, више љуби, сина својега, него једно обично прасе које уображава да може да буде уметник.

Ех, кад би то тако било, онда би цео живот био уметност и сви људи би се преселили у обор да, као друге свиње стварају нове духовне хоризонте. Обичном кафанском госту више не би имао ко ни кафу да скува. О аристократији да и не говорим. Свињократија би давала узоре за наша узвишене осећања.

ДУЊА: Ох, каква племенита визија будућности, без касапског ножа и крви, и сви играју, хорски и солистички, данас макабр, без обзира на краткоћу удова и инспирисано интерпретирају своја свеприсутна стања, ненадмашна каљуга, блато се пуши и његов смрад досеже до неба, до самога његовог господара, а доле... доле све грохће од задовољства и среће.

КАРЛО: Не, не! Не, не! Шта ви уопште хоћете, кич идеја својих да прогласите уметност? Али не, ово је чисти пургаторијум, ватром опран, а не даске које каљугу значе живота ваших. Нема игре, ни задовољства, ни самообмане, постоје само злочин и бол. Све вас на крају чека касапски нож и ритуално вађење срца, то је ваша једина извесност. Јер људождер нема алтернативу као ни свињождер.

Ја имам, друго сам ја, ја не једем ни месо ни биљке, ни црве ни инсекте, мени је неопходан шешир зато што ми је глава шупља, немам ни косу ни рогове, ни тело да кажете да сам вас створио по свом лицу, ваш лик је ваш привид, а мој суштина, јер ја сам смрт због чега само мртви личите на мене. У смрти вам ја дајем вечност, у животу привременост, кратку као муња, пролазну као њен блесак.

Јер ја сам ћаво, ваш Бог једини и немајте других богова сем мене. Гнев је моје тело а мој злочиначки ум генератор свега што постоји и не постоји, зло је ваша једина судбина, а срећа затварање очију пред истином. Све остало је чисти страх и фантазија којом се други бране од бруталног злочина. Све сам ја створио и у потпуности контролишем. Зато вам је црн не само кошмар у сну, већ и најви. Неспоразум, лаж, заблуду, интригу, несрћу, рат, болест и смрт користим као легионе робова чији вас бичеви терају у панику и лудило од страха. Док има мене, биће и вас, јер ви сте храна мржњи која ме покреће, као и цео свет. Речи: спокојство, мир, љубав, пријатељство, милост правда, ви сте измислили и постоје само као ваша јалова нада да свет није долина јада и свакојаких страдања, да свет није бездан несрћа у који све тоне и нестаје у свом вечној ковитлацу јер ништа не умире заувек, чак ни ви и ваша зла коб која се периодично враћа кроз смрт и распадање. Јер смрт вас не убија тотално него вас и рађа непрестано кроз патњу и бол који никад не престају. Отвара вам кошмар у вечној кружењу где вас центрипетална сила ваше злобе заувек дави и гуши. Ваше трагично кружење даје енергију постојању које само у вашој машти узима облик реда и космоса док је у ствари све што постоји у сталном сукобу са собом и другима, у нереду и хаосу. Незнање је ваш спас од ужаса знања који је ваша једина истина јер на трајање је осуђено само оно што се истински радује смрти, на смрт они који се радују животу, зато будите деца и радујте се у својој наивности свему што не разумете да што пре у дубокој жалости скончате. Пошто је истина толико далеко од ваше моћи поимања и не схватате

ништа одлучио сам да вас све, као синђор Карло, подучим и пружим плод са дрвета знања, који вам је окрутни јеврејски Бог ускратио, како бисте што пре похрлили к мени, оцу своме и спаситељу у загрљај вечни.

ДУЊА: Слушај ти, библијска змијурино и перверзни неваљалче, нисам ти ја Адамова Ева већ жена, истина у целибату, али еманципована иако заљубљена, што не значи да можеш тек тако и некажњено да претиш и плашиш једну усамљену, пензионисану балерину која је била краљица на сцени нашег националног театра све док и сам није потонуо под немилосрдним таласима неконтролисано режираног потопа. Мене твоја опскурна сазнања из своје шупље лобање не интересује, нити ме пали било каква метафизика сем личног додира Бога.

То што мој заштитник и учитељ још увек спава својим мртвим сном, не значи да ја немам и ноге да се сама од насртљиваца брамим. Кад ти сада распалим неколико врућих шамара преврнућеш своје морбидне идеје наглавце и истрешћеш их из празне лобање као из шупље вреће. Место да будеш скроман и инфиериран као сваки инвалид ти си полудео од разметљивости и претиш целом свету као да се човечанство никад неће пробудити.

КАРЛО: Не усуђуј се да ми агресивно прилазиш и да ме малтрериш, ја сам под његовом заштитом, фактура моје лобање је већ миленијумима начета и само је нежна кора лака држи на окупу. Не прилази! Тата! Пробуди се, тата! Ова распусна женетина, ова разјарена звер, хоће да ме бије.

ДУЊА: (*Прилази претићећи*)
Ти си пустио моју Мелинду напоље!

ЧАРЛИ: Удри га, мила моја Одета! Распали копиле песницом у губаву њушку, врати га у прашину где већ одавно припада. Нека цркотина упозна гнев незадовољене жене!

ДУЊА: Никад задовољене!
(*Шамара 2a. Одјекују шамари као да је у лобањи микрофон*)

КАРЛО: Ах, тата, мили мој тата, како је ова жена жилава и јака, како су страшни њени шамари; чекићи су ми у лобањи, прашина у глави, гушим се, умирем, пузам по шавовима. Преживео сам толике генерације зликоваца и убица, инспирисао крваве ратове, болест и глад, провукао се кроз лудило бројних религија и њихове прогоне, није било попа који ме тајно није носио у срцу а јавно проклињао, зар сад да погинем од руке једне фрустриране и незадовољене бабе?!

ЧАРЛИ: А ти је задовољи ако си даса као што се хвалишеш. Ако све можеш, дед' повали је. Ако имаш чим.

ДУЊА: Проклет, проклет био, ћаволе ођуцани, зар ја за тебе баба, ђубре сатанско, најести се сопствене прашине, гмазу адски, змијо отровна. Зар мени, мени си нашао нудиш јабуку сазнања, жени која ти у благословеном незнанују служи вековима, оној којој си за плату одузео младост и привлачност а одредио брзу старост, непривлачност и одбојност. Где је ту секс, копиле црно и подземно, радост спајања и оргазам младих и затегнутих удава до дубоке старости и смрти. Да умрем, добро, немам ништа против, али не и да живим без жељног мушкиог погледа на мом телу, без твог злог семена у њему, без наде да ћу се икад више гола и витка протегнути уз снажан храст у шуми са кореном који допире до дна моје утробе. Ако си хтео чисто зло зашто нама ниси продужио трајање да га лепотом својом инспиришемо и ширимо, зашто нам ниси дао вечну привлачност коју си задржао за себе да заводиш младе девојке и тераш их у пропаст. Зато сад осети гнев и незадовољство безброј жена концентрисане у ударцима мојих песница и тврдих балетских стопала. Глава ти одзвана је као небески бубањ и сваки час може да се распсне у комадиће. Нека моја освета буде резултат нашег нагомilanог незадовољства.

Свејглосиј зоре пробија у собу намештену као у првом чину. Једино што у ојивореном кавезу нема никога.

Давид се буди и протеже; зачуђено гледа Дуњу која то поду шутира лобању са његовој радној столова.

ДАВИД: Хеј, хеј, хеј! Шта ви то радите? Зашто бијете и шутирате по поду моју главу? Да нисте полујели? Шта вам је? Знате да сам је узео на реверс из школског кабинета.

ДУЊА: *(Као да се буди из неке омађијаности)*
Ох, учитељу, хвала богу да сте се коначно пробудили. Ваш кошмар је био неиздржљив. Одједном су сви мртви оживели, и овај овде сишао је са крста и као луд играо на концу, ја сам поново била Бели лабуд а ви зли чаробњак који нас је све скупа осудио на смрт. Нормално је да се моје биће побунило против тога, поготову што је ваш ћаво пустио моју Мелинду да поједе месарево прасе. Живо прасе је канџама растргло и појела му белу џигерицу на очиглед бинске технике. И целе публике.

ДАВИД: Види, види! А Свидригајло је значи заиста киднуо? Знате ли бар име, како се прасе звало?

- ДУЊА: Исидор Божовић, глумац са балетским амбицијама.
- ДАВИД: Ето, видите да је то био ваш сан, а не мој. Кад спавам ја сам окружен шареним анђелима пред бисерним божјим престолом, а не белим и црним птичуринама из ваше бивше професије.
- ДУЊА: Али, ја сам остала будна и прекуцавала ваше текстове. Ви сте, скрхани теретом пророчанства пали у дубоку контемпладију. Не знам како, али изгледа да сте из ње склизнули у наши заједнички сан. Ја више одавно не играм ни у чијем сновићењу зато што сам постала тешка и крећеш се као зомби. Одједном сам осетила неки зли лахор, знала сам да се нешто гадно дешава иза мојих леђа. Помислила сам да се можда нечујно вратио комшија и кад сам се нагло окренула видела сам како ова одвратна, ова ружна глава без шешира пушта моју гладну мацу из кавеза. Једва сам метлом одбранила ваш костур, принца Зигфрида. Навалила је, боже ме сачувай, на крст као сам Сатанаило! Ех, моја слатка, моја мала Мелинда у шта се трансформисала. Као демон је излетела кроз оцак. Право на кров. Тешко голубовима.
- ДАВИД: И пацовима. И другим птицама. Тад се вере као сам ђаво. Свидригаљ је он, демон, а не љупка мачкица. Чујеш како птице пиште и немају начина да заштите своје младе у гнездима. Поготову јаја.
- ДУЊА: Необичан је наш живот. Чудан.
- ДАВИД: А што сте ви тако ласцивно обучени? Где вам је кућна халњина?
- ДУЊА: Топло је у кући а ви не дате да се прозор отвори. И загушљиво. Да сам сама у стану ишла бих гола. Зар ви не осећате ту врелину, тад жарки дах лета који нам сваке године спали шуме и ливаде. Куће горе са живим људима; стока и звери панично се врте у круговима и не знају куд да се дену. Пакао је свуда око нас. И у нама.
- ДАВИД: Да. Што се више повлачимо у себе и изолујемо од других то нас више спољни свет својим манифестијама, својим јадом и бедом, везује за себе. Можда нас то Бог кажњава што се усуђујем да будем његов тумач на земљи, што га видим као један огроман, космички курац. Чак је и Мојсија за много мању дрскост сувово казнио, Христа разапео, само што не знамо шта намерава са мном. Мора да је смилио неку пакост чим се неочекивано ућутао.

- ДУЊА: Мене је већ, изгледа, казнио.
- ДАВИД: Како то?! Чиме?!
- ДУЊА: Па, на неки начин, ви сте својим светим текстовима подигли брешу у мојој глави. Она је сад преплављена вашим менталним сликама. Свака ваша мисао, свака ваша жеља или кошмар постају моја реалност.
- ДАВИД: Таман посла, не дај боже, таман посла. Куда то води, право у инферно. И кад бих ја, значи, у мојој еротској фантазији, којим инцидентом имао вас као искуство, ви бисте имали мене у реалности. Сасвим природно бисте то доживели.
- ДУЊА: Па ту ништа није неприродно. То је нормално. Цео живот сам провела са вама. Прво, као са уметником а сад као са научником и светим пророком.
- ДАВИД: Дуња, ви мене некако никад нисте разумели у том смислу.
- ДУЊА: А у ком смислу сте се везали за мене и дошли овде да живите са мном, да ме духовно уздижете и сексуално омаловавате?
- ДАВИД: Па ја вам исплаћујем сасвим пристојне хонораре за ваше пожртвовано куцање. Ни кирија није мала.
- ДУЊА: Ех учитељу, новац је ту најмање важан, мада, времена су тешка а моја пензија понижавајуће мала. Само ваше присуство је мени немерљива надокнада за огроман труд, губитак нормалног сна и зато што сам толико ментално пукла да ми је свеједно је ли дан или ноћ кад се копрцам у зноју и страшним приказама које ме салећу са свих страна.
- ДАВИД: Ајде, рецимо, да кажемо и то да сам ја, у неку руку, светац, па како онда то и да будем, без уздржавања. Иако сам оптерећен морбидном фантазијом коју нисам у стању да контролиши, саме мисли се бестијално и распусно отржу, што ме пред божјим лицем доводи у понижавајући положај и чини да се стално нешто осећам кривим. Ето, осећам се грешно, иако знам да жену у животу нисам дотакао. А сад још и ви, старица, као балетски пензионер, уместо да ажурано прекуцавате моје диктате, вребате и чекате да се уморим, да попустим и паднем у вашу постельју. Где то иде, молим вас?! Чему то води?! Не устежете се у тим кондицијама. Колико имате година?
- ДУЊА: Тридесет осам.

ДАВИД: Ето видите. Шта сам ја крив ако ви, у дубокој старости, нисте себи нашли место у друштву, него тако опсцено обучени играте балет у мојим сновима. И док сам веровао да сам ја заробљеник ваше фантазије, ви сте се подмукло, попут Свидригајла, привукли мојој спиритуалности. Надам се да ту нема прикривених физичких амбиција са сексуалном конотацијом. Јер мени је забрањено а разузданост упропашћује и мало чвршће карактере, него што је мој. Ако хоћу да се приближим чистом духу морам телесно да будем прочишћен. Само тотални пост у желуцу и цревима, као и у глави, па чак ином органу, омогућава ми близак сусрет са Узвишеним. Сваки час његов изасланик може да закуца на врата и да ме позове к себи. Зар да ме нађе замршеног вашим дугим мишићавим ногама, дубоко уваљеног међу њима. И још у вашим годинама!

Чује се куцање на вратима.

ДУЊА: Господе, ово је сигурно онај хаузмајстор. Мора да је нешто заборавио да каже и сад долази да нас и даље кињи и врећа. Шта да радим, учитељу? Како да се заштитим од његове ирационалне похотљивости?

ДАВИД: Ја ипак мислим да то ваша мачка гребе на вратима.

ДУЊА: Ма какви?! Овај је наумио да ме проси. Хоће са мном да се жени.

ДАВИД: Па да сруши зид између ваших станова и да се прошири.

ДУЊА: Али, он не станује у овој згради.

ДАВИД: Па да сачека да лепо умрете. Мене да избаци на улицу.

ДУЊА: О, то не би било тако скоро, као што ви планирате.

ДАВИД: То се никад не зна. Оно што нам је познато, међутим, то је да се такве ствари увек дешавају пре но што се ико нада. Довољно је само да јој неком непромишљеношћу одшкринемо врата и она за час истера живот из нас. Уосталом, зашто морамо да одговоримо на свако куцање?

Куцање на вратима се љонови. Јаче.

ДУЊА: Он је луд. Почеко је да пушта бркове као моја Мелинда. И хода тако гипко, тако нечујно.

(Куцање)

Провалиће ако му не отворим.

ДАВИД: Уосталом, шта они очекују од нас, ти хаузмајстори?! Да могу да нам бану и досађују кад год су душевно нагризени и потонули у црне мисли о самоубиству. Боље да се обрати ћаволу него мени. Ја немам речи утеше за будале, уосталом њих и сам Бог пушта да пропадну. До пакла воде многи путеви а до мене само кроз та врата.

Куцање је сада дуго и угорно.

ДУЊА: Бојим се, ох учитељу, силно се бојим могућег насиља. Још ако је нешто попио... он и онако није баш читав.

ДАВИД: А ви изађите у ходник и видите шта хоће лудак. Ужасно ме је нервирао још док смо заједно радили у позоришту. Тај никада није поштовао правила храма. Ни свету тишину, ни богослужење. Сећате се кад сам га бацио у оркестарску рупу?

ДУЊА: Како, па још увек храмље на ту ногу.

ДАВИД: Тада се заклео да ће ми кад-тад срце због те увреде извадити.

ДУЊА: О, па његова лична судјета је заиста била повређена. А нога поломљена.

ДАВИД: Идите, онда!

ДУЊА: *(Кројико)*

Добро, добро... Идем иако цептим и дрхтим од неизвесности.

Одлази из собе. Давид се сагиње и подиже Карлову главу. Вади свилену, белу марамицу из џеја и нежно је брише.

ДАВИД: А ти, што си запео толико за свој шешир? Знам да ти кроз лобању дува промаја, али зар не осећаш колика је спољна температура. Погледај, тек је свануло а већ гори и земља и небо.

(Стиавља лобању на сіто, скида халцицилиндер са Чарлија и покрива Карла)

Оно што је теби заштита од жеге, то је њему принчевска круна. Где си ти видео, у којој представи, да може Зигфрид без круне?

Ево, враћам ти шешир и забранјујем ти да глумиш ћавола и плашиш Дуњу. Видиш како жена може да буде опасна, опаснија од Сотоне, поготову ако је уплашена. Умalo те није разбила. Да се на време нисам пробудио и спречио је, сад би био у комадићима, неповратно изгубљен. Није требало да пустиш Свидригајла. Он је ћаво. Онако панично гладан може гадно да нам се освети. Да га Дуња метлом није спречила, растргао би нам реликвију. И то би био крај

Лабудовог језера. Јер без принца Зигфрида нема ни интриге, а без ње нема игре.

(*Оде у кућашило. У ходнику се чују одломци разговора*)
 “Како... па нема... хитна ствар... није могуће. Ја кољем... муштерије. Још ми се... мога ножа... Ту смо да угодимо.”

У собу улазе месар са пакетићем меса у рукама и Дуња.

МЕСАР: Мене се не тичу ваши односи у кући, госпођо. Шта мене брига ко вам је пустио мачку да побегне. Нека лобања или пијани хаузмајстор. Испречио се на улазу и као демон звера у мене. Једва сам прошао ту препреку кад овде нико не отвара. А ја носим свеже месо и бојим се пацова. Прескачу преко њега и гласно цијучу. Сигурно се нешто злобно договарају. Он је опасан тип.

ДУЊА: Али, мени месо више није неопходно. Уосталом, ви сте ме изневерили, одлетели сте усред представе и оставили нас без Црног лабуда.

МЕСАР: Не разумем ја више овај свет. Чим напустим моје клијенте и одем међу муштерије, свако, видим, нешто бунца. Један тврди за себе да је змијски цар и шишти на мене, једва сам умакао, а друга једна старица обесила се о куку на плафону па ме моли да је укључим на прекидачу као сијалицу. Па и ви нешто трабуњате. Можда сте још увек поспани, можда треба касније да устајем, али свеже месо не трпи јако сунце. За час цикне. Зато сам ја и овог јутра рано устао. Да закољем клијента на време. Да донесем свежу белу цигарицу за вашу гладну љубимицу. А ви сад тврдите како је променио пол, па можда чак и расу, као да ја имам неке предрасуде. Ако само одмотате пакетић видећете како се још пуши, осетићете њен заносан мирис. То је од мог чистог, белог прасета.

ДУЊА: Шта?! Зар сте заклали свога сина?

МЕСАР: Ви сте заиста болесни, мадам. Шта то причате, тако морбидне и несносне идеје? Где сте то чули да неко коље своју децу да храни туђе мачке?

ДУЊА: Није ли његово име Исидор Божовић, глумац?

МЕСАР: Јесте, али није глумац него прасе са обичним свињским амбицијама. Да као сваки представник енглеске расе достигне сто педесет килограма и својим чистим менталним здрављем и физичком снагом нахрани своје племените господаре. Али, Исидор је изненада и без видљивих разлога пао у потиштеност и почeo да вене. Можда зато што је видео како му кољем мајку.

Чује се вода из казанчейта.

ДУЊА: Соњу!

МЕСАР: Не знам одакле то знате, али видим да сте изврсно обавештени. Свиње су јако сензибилне и чезну за неким идентитетом. Зато им издевам имена, за интерну употребу да их лакше водим у књигама, због пореских обавеза.

Улази Давид.

ДУЊА: Ох, учитељу, молим вас објасните, објасните господину месару да ту нема никакве зле намере.

ДАВИД: О чему је овде реч?

ДУЊА: О његовом прасету Исидору Божовићу, за које господин месар сада тврди да уопште није било глумац.

ДАВИД: Знате господине, не знам да ли ћете ме разумети, али у овом случају дошло је до пуцања менталне мембрANE, каоkad брана акумулационог језера пукне и својим силним наплавинама потопи и збрише градове и сва села испод ње. Тако и ви...

МЕСАР: Шта ја?!

ДАВИД: Па ви, ви господине, без својих личних заслуга упали сте у вртлог нашег сна, и потпуно исти али некако другачији са својим прасетом синоћ играли у нашем Лабудовом језеру. Били сте црни лабуд.

МЕСАР: Шта, шта?! Ау, ал' ме боли глава.

ДУЊА: А моја Мелинда је појела вашег сина Исидора Божовића, глумца.

ДАВИД: Свидригајло.

МЕСАР: Немојте ме уплитати, молим вас, у ваше врзино коло. Мој грађански положај је јасан и професионално одређен. Ја сам ваш месар и никад нисам био у позоришту а камоли глумио црног лабуда. Уосталом, ја нисам птица, а немам ни крила. То је за мене увреда. Него ако хоћете да се извучете од материјалне обавезе према мени и покојном Исидору, морам да вас упозорим да је то грех. И криминал!

ДУЊА: А ви сад тврдите да он уопште није био глумац, него обично прасе.

МЕСАР: Једне ноћи, мадам, кад се најмање надате, долетеће црни анђео на свом белом коњу и зариће свој пламтећи мач у ваша дубоко поремећена бића и потећи ће река крви све док

не испуни ваше јебено језеро мрким таласима са мртвим рибама и птицама. Чуће се јаук и лелек уклетих душа ваших менталних утопљеника које вапију за славом, богатством и моћи међу нормалним и беспомоћним људима.

ДАВИД:

(Усхићено)

Стани! Буди мој апостол, изгубљени сине међу почупаним врљикама на божјој њиви мртве духовности. Само онај ко зна шта је смрт, чије су руке у крви ближњих до лаката може са мном да проповеда вечни живот и лечи посустале душе.

МЕСАР:

Ви мене изгледа нисте разумели, господине. Ја могу да вас учим само ономе што сам зnam, што је близко мом искуству. Ако вам је мачка побегла, отворите само пакетић са цигерицом и ставите га у кавез. Чим га она намирише вратиће се у своју кућицу. "Home sweet home!" не кажу Американци за фабе. То је зато што и њихови кућни љубимци обожавају белу свињску цигерицу. Просто је пројдиру.

ДАВИД:

Ах, Дуња, љубазна моја секретарице, и лепо васпитана, а ја сам се бојао да ме је Бог напустио, да је моје спиритуално језеро пресушило, да су лабудови одлетели и да сам остављен у пустини да жедан духовно усахнем.

Док ми Он шаље апостола!

Овог дивног, овог инспиративног анђела да ме подржи у напорима просветљавања човечанства. Ко зна, непредвидиви су путеви Господњи, ако Он хоће може и хаузмајстора да преобрати и од њега начини мог другог апостола.

А, ево ти, Дуња, зашто не, света девојко, ти си заслужила за своју верну службу. Буди моја Магдалена! Шта фали?! Живиш у целибату целог живота, сексуално си неначета и онда још само девет, девет светих разбојника ми фали да заокружим апостолски пантеон. Нисмо успели на сцени, али у олтару, Дуња, у предсобљу раја, отвара нам се перспектива коначног тријумфа, да од зависти поцрка сва она позоришна гамад, пацови и бубе који проводе своје животе по пукотинама дасака трагајући за сасушеним и буђавим остацима хране.

Осећам како се и Карло радује, иако ћути, јер си га добро угрувала зато што је пустио Свидригајла из кавеза. Али, иако је он батине давно заслужио, ја сам му, за утеху, вратио шешир.

ДУЊА:

О, не, ја хоћу да будем жена, учитељу! Доста ми је моје невиности, сва сам набрекла од неког унутарњег револта који ми непрекидно пишићи у ушима: Не! Не! Не!

- ДАВИД: Па... бићеш и жена, Дуња, али то вальда не можемо баш сада, пред светим апостолом.
- МЕСАР: Мене, молим вас, не мешајте у ваше односе. Платите ми услугу и ја одох. Не желим да будем ничији сведок.
- ДАВИД: А, не, нипошто! Нипошто вас нећемо тек тако отпустити. Поготову сада кад сте под божјим надахнућем разоткрили своју суштину. Кад сте јасно указали на лепоту свог отвореног срца. Ах ви, деликатни човече, ви који пролазите кроз тубе мождане мембрانе као дух кроз зидине уклетих двораца, ви не припадате месу, ви припадате Светом Духу, то јест, мени, његовом сину и пророку. Ваша ментална моћ физичке трансформације је чудо, способност да као тромави и дебели касапин одиграте моју нежну кћер Одилију и Црног лабуда, па чак и да летите у нашем заједничком сновићењу, само указује да вас је његова безмерна промисао послала у овај стан, а не Свидригајлова зверска глад.
- ДУЊА: Ах, учитељу, немојте опет, ја то више не могу, не могу крв више да пијем, ничију, ни светог бика Хаоме, ни месареву, он је већ поднео жртву, свог јединог Исидора Божовића, глумца. Поштедите њега, молим вас, немојте да га убијете.
- МЕСАР: Шта?! Зар је овде могућ и такав исход догађаја?
- ДАВИД: Уверавам вас да ми нисмо никаква секта, како су вас, можда, на улазу дезинформисали, већ права религија сексуалног обреда, који нам отвара небеса над главама.
- Видећете чудо!
- Цвеће разнобојно и мирисно како право одозго и у слаповима пада на наша гола, наша обредна тела у нашем слатком, дугожуђеном загрљају.
- Дуња, скидaj се. Није никаква заблуда што су све религије више хиљада година имале еротски ритуал, што су свете проститутке биле љубавнице богова и што су људи преко њих сазнавали судбину која им се спремала. Исход ратова, победу или пораз.
- МЕСАР: Ех, мој господине, нема ништа опасније од успаљене бабетине.
- ДАВИД: Дуњи дајте конопац.
- МЕСАР: Али, то не значи да је због тога треба обесити.
- ДУЊА: То није због мене, конопац је за вас, сироти човече, бежите, бежите док још можете, главом без обзира, ви не знate, ви појма немате шта вам се спрема.

ДАВИД: Дуња, Дуња, не треба плашити месара, ово је само једна мала ритуална иницијација, пелцер за чишћење. Ако хоће у свете људе, моје апостоле, Богу треба пружити гаранције, дати му срце своје. Осим тога крај је и онако близу а он је на нож већ навикао.

Конопац!

МЕСАР: Не госпођо, ви бежите, ви сте овде угрожени и вама се спрема пораз и катастрофа, зар не видите тај демонски сјај у очима, већ сам се срео са њим код лудог вепра који једе своје прасиће у обору, бежите, то је религиозно лудило, бојим се да ничим не могу да му се супротставим, што је снага једног касапина према снази острашћеног демона који се пење на божји престо. Тај све коле и на лицу места ждере. Пресно месо, људско месо му је најслађе, још ако је од времешне девице. Зато, бежите, јер ја то више не могу да гледам. Доста ми је насиља и моје крваве службе. Овај ће те обесити, глупачо, и то на моје очи. Њему треба сведок божанског чина.

ДУЊА: Ако је заиста тако, онда врло радо.

(Дохваћи конопац и пружи га Давиду)

Изволи љубави, ево, предајем ти радо свој живот, само господина месара не дијај. Он је наш Црни лабуд, без обзира што је одлетео пре краја представе. Ако треба да сама пребацим конопац преко куке, учинићу то одмах и како треба, са задовољством да прекратим себи муке једне одбачене и презрене жене, коју више воле да виде на небу, међу фрескама и иконама, него у кревету уваљану у зноју и мушкиј сперми. Па бар сама и невина да се попнем горе.

ДАВИД: (Узима конопац)

Али не, лудице, таман посла, боже сачувай, не долази у обзир. Ето, Дуња! Божји човек а све је погрешно разумео, мила моја, једина љубави моја. Само ти мени њега, апостола, добро придржи, да се не оклизне у својој крви, да не падне са свете столице. Да га добро увежемо, руке и ноге да не батрга кад му живо срце вадимо, да сведочи другима како се Дух свети спустио са неба да благослови службенике своје, мене и моју Магдалену.

(Mesaruy)

Уосталом, она то већ годинама очекује, сваке ноћи о томе сања. Нарочито у зору, кад месари испоручују своју робу, још топлу и крваву.

(Гура га у стилницу. Mesar седа)

- МЕСАР: Само да се зна, молим вас. Ја не пристајем добровољно. Нећу да учествујем у вашим ритуалима и вашим кореографијама. Не знам да играм и нећу да се играм. Доста је мени мојих свакодневних обредних срања!
- ДАВИД: Ђутите! Ђутите, пазите како се изражавате у присуству свемоћног вида и слуха, у часу кад се само небо отвара. Бог вас је одабрао да будете сведок наше иницијације.
- МЕСАР: Какав Бог?! Овај је Сатана!
- ДАВИД: (Промукло)
У праву си!
(Дохваћи Карлову лобању, скине јој шешир и њом удари месара по глави. Овај клоне у несвесност. Затим му Давид наћиче Карлов халицилиндер на главу)
Вратићу ти га. Само да се послужим. Не може ни он без круне пред Сатану.
Држи Дуња овај крај, да га вежемо.
- ДУЊА: А шта ћемо нас двоје да радимо, учитељу. Зашто сте толико тајанствени? Ако сте и мене именовали својим апостолом упутите ме бар делимично у свету тајну. Зар ћемо све то пред њим, као сведоком, сав тај обредни ритуал? Морате да ми дате основне информације. Ја то никад раније нисам радила... И... Боже, сва горим од узбуђења, не знам шта ми је, шта се то са мном дешава. Потпуна сам изгубљена.
- ДАВИД: Сам Бог ми је откrio тајну, Дуња. Изненада и неочекивано открио сам да је пракса важнија од теорије. Чин предавања Богу од најсофистицираније теологије. Тежак и напоран пут ка Њему. Али и леп, мила моја, сладак и узбудљив. Људи су глупи и не прозиру сврху божјег плана, зато му се опиру. Лезите сад ту доле, поред мене, на овај дивни персијски ћилим, али Магдалено моја, скините прво одећу своју. Тада свој трико и гађице ваше. Опружите се поред мене голи као у Старом Завету. Има нечег у тим староставним књигама. Нови Завет је, истина, доста штриховао суштину, али је сва порнографија остала у старим књигама о Богу.
- ДУЊА: Добро, учитељу. Скинућу се. Само прво морам да пишким. А ви, што се и ви не скидате. Зар ћу, кад се вратим гола, вас да затекнем потпуно обученог, као за литургију.
- ДАВИД: Прво да ставимо епитрахиљ.

Она одлази с тискајући ноже. Он ставља ешићијања, пали велику свећу и памјан. Затим узима велики нож и дуго га ошири о брусу. На звук оширења ножа месар се пробуди.

- МЕСАР: Шта?! Зар је већ време за клање?
- ДАВИД: Теби тај звук није непознат.
- МЕСАР: Ја имам целу колекцију инструмената. И сви су беспрекорно оштри.
- ДАВИД: За ово је довољан и један обредни реликвијар.
(Дуго претпрема неки најшијак. Найшијак се пуши у репортиш, као у вештачкој лабораторији)
- МЕСАР: Сад зnam ко си. Ти ниси никакав божји пророк, већ Зли чаробњак. Радиш за ћавола.
- ДАВИД: Можда ћe ти он помоћи да коначно осетиш и сазнаш шта једно обично прасе мисли и осећа кад му се принесе нож под грло. Бог је стрпљив и дugo чека. Чека племић тебе, обичног касапина, који је одузео небројено живота без страха од пакла и размишљања о сопственој души у њему.
- МЕСАР: Шта могу кад људи воле да једу месо?
- ДАВИД: Није ли вам јасно поручио у свом писму да су бильке за храну а не стока коју безумно ждерете. И тако једете једни дуге, сопствену децу и тело његово.
(Принесе му врч)
- Пиј ову свету течност. Бог бик ћe ти помоћи да лакше поднесеш оно што те чека. Хаома!
- МЕСАР: Нећu. Одбијам да се дрогирам.
- ДАВИД: Није ли реч божја најјача дрога? Ако је Аврам био спреман да изврши божју вољу и закоље свога сина Исака на бруду Морија, мораћеш и ти да се припремиш за сусрет са Господом. Уз чинодејствије његове првосвештенице и моју молитву твоја крв ћe бити посвећена и бићеш вознесен на небо исто онако како си као Црни лабуд полетео међу звезде. Иако сам те молио да останеш доле, да завршимо представу. Али теби Господ није задржао ни крила, ни мач. Сāм си принео жрту свога сина Исидора Божовића, глумаца...
- МЕСАР: Он није био неки глумац, већ право, аутентично прасе. И није био мој син, него Соњин.
- ДАВИД: ...али не Богу, већ демону Свидригајлу и сада ћеш бити подвргнут истом третману, само из другог угла. Супротног. Не као целат, већ као жртва. Видећеш и осетићеш како

твоја сопствена крв натапа руке моје голе свештенице Дуње и доживећеш своју смрт као ново рођење.

Најзад ћеш и ти спознати милост Божју коју делиш свињама, целог свог живота.

Наређујем ти да пијеш. Само остави пола Дуњи. Да јој рука буде лака кад ти срце вади да њим нахрани Свидригајла. Јер ни у једном органу није концентрисано толико отрова као у срцу касапина.

Силом му گурне левак у усна и налива թечност је кроз љега. Чује се озвучено клокотање и გутање.

На сцену улази Дуња, گола, огрунута само фротијром. Сва је раздражана и срећна.

ДУЊА: Ја сам спремна, учитељу, у потпуности, за нови живот, за непознато искуство. Моја бешика је испражњена а срце испуњено. Узми ме, ево, узми ме целу, без икаквог остатка. Целу и заувек. Мени не треба ништа од мене. Довољан си ми ти. И твоја дивна, твоја божанска доктрина. Нека је само Бог посреди да нас и нико више, никад више. Ни демон, ни анђео, нити било какав посредник ил' пакла ил' неба. И живот, и нада, и љубав, све нек се слије у наш загрљај. Ох, како сам срећна, просто дрогирана ишчекивањем.

ДАВИД: А сад зажмури и попиј чашу овог сока.

ДУЊА: А шта је то?!

ДАВИД: Зар немаш вере у мене?

ДУЊА: Имам, ал' нисам жедна. Ничег сем љубави.

ДАВИД: Е, па, бићеш жедна, не само сперме, него и крви, бићеш оснажена да примиш Бога у себе; Хаома, са обронака Ирамских планина, даће ти моћ да видиш како се у часу оргазма отвара небо и како сјајне звезде, као шарено цвеће, падају на наша загрљена тела да нас покрију својим небеским миром и анђеоским миомирисима. Нека нам Ахура Мазда пода вечну срећу и блаженство. Пиј!

ДУЊА: Добро, кад ви кажете.

Пије. Са ње стапа фротијр и она, без одеће, йочиње да یлеши архајски یлес омађијаних и тијаних дријада. Силни акорди музике Чайковског ғоворе о лепоти моћних крила чаробних یшпица. Уз یшпичје љубавне крике лабудови үрелећу үреко сцене. Дуња је у یотијуном заносу. Шчепа обредни нож и گола кружи око везаног касапина, који дрогирано и укочено са силним стірахом зури у ријујунални یлес сумануће дактилођрафкиње. Давид узима кадионицу и изговара своју реверзибилну молитву. Светлости یолако շуби снађу док једини извор не осипане ујаљена свећа.

ДАВИД: Огавакул то сан ивабзи он ејинешукси ов сан идеов ен и хишан мокинжлод мејаљватсо им и еж окај хајшан ман иватсо и сењу ман джад иншусан шан бељх.

ДУЊА: Убијај господи, кољи, кољи...
Од тебе да не буде нико боли.
Дај ми његове крви зрно
Као ђаволског семена зло црно.

Чује се фрктање Свидригајла који се приближава. Паника распе међу лабудовима. Чује се куцање на вратима.

МЕСАР: Не дам срце своје, ја нисам свиња за клање, ја сам касапин и донео сам свеже месо Исидора Божовића за вашу малу, слатку мацу Мелинду. Видим да сам погрешио што сам био неопрезан, добро ме је упозорио ваш хаузмајстор да овде непрекидно кликћу и лепршају демони, да сте Бога из куће истерали и да по сву ноћ призивате неког Свидригајла да га храните живим људским срцима. Али ја своје не дам јер сам му донео белу прасећу џигерицу у кеси и срце пуно вере у грудима. Зато их не отварајте својим ножем, јер унутра сем светlostи неманичега, поквариће вам мрак и вашу сатанску литургију, довешће вам ђавола право из пакла.

Куцање на вратима.

ДУЊА: (*Игра и ћева*)
Што дубља ноћ, што више крви,
До пакла да стигнемо први...
(*Подићне нож изнад месара*)

ДАВИД: Иљmez ан и оак хејсебен ан окај
Ајоват аљов тедуб ад ејовт ајми
Ајст титајс ад хајсебен ан исеј и шан ечо.

Окрене ућаљену свећу и посветави је наоћако. Светлости се гаси, у мраку се чује Свидригајлов урлик. Лућање на вратима је штолико јако као да неко хоће да их сруши. Дуња замахне ножем ка грудима месара. Блесне јака светлост. Паша, јаничко кликћући, одлећу са сцене. На сред собе у великом гвозденом кавезу је хаузмајстор, обучен и наиминкан као црни мачак. Дуња му прима крваво срце месара из чије ране на прсима шикља светлости.

ДУЊА: Ево, црна звери, узми срце Црног лабуда, црње од најцрњег дијаманта. Ово ти пружа Господ мој, зли чаробњак по Белом лабуду, слушкињи својој вечној и покојној. Једи!
(*Излази из кавеза, скуља ћилим с йода и ограђе је*)
Живи сте ви, о и те како, господарице моја, краљице језера. Само, огрните се прво, лутко моја. Грехота је шта вам се ради. Врућина је велика, висока температура, све се топи од

жеге, а ви дрхтите од неког дубоког, унутарњег поремећаја. Од неког отрова којим вас кљукају. Иако је ноћ топла и крв врела, толико дрхтиш, лабудице моја, да се бојим да се на овој врућини не разболиш од зиме, и сама знаш колико ти је бешика слаба.

Ех, где је та правда, да праведни буду награђени а злочинци нагрђени? Али, Бог је одавде, из овог сатанског легла, побегао главом без обзира. Зато што сте се определили за великог грешника. Да ли је то било намерно или случајно, ваш лични избор или сте наговорени, ја у то нећу да улазим. Знам само да бих душу дао за тебе, Дуња. Али, види шта теби раде неваљаљци. Ајде, погледај и сама па реци докле си стигла. Живо срце вадиши невином човеку и мени, уместо свога, нудиш његово, покидано и крваво. Што се тиче саме гадости, стави је у кавез заједно са белом свињском цигерицом за Мелинду. Доћи ће и она. Доћи ће, Дуња. А онда ће бити касно за нас двоје, мили мој Бели лабуде, љубави моја једина.

ДАВИД: Не, Дуња, нико више неће доћи, госпођо, јер звер је већ ту. Зар не препознајеш у њему своју мачку Мелинду, демона Свидригајла, види тај мачји брк, те ужагрене очи које светле у мраку, његов зверски сексуални апетит? Он му је, касапину, док смо се борили на сцени и крв пљували, растргао и појео његово бело, напарфимисано прасе, сина Исидора Божовића, глумца, тамо иза кулиса, кад је као инспирацијент припремао буру на језеру. Он је ђаво!

КОМШИЈА: Ја сам анђео, анђеле мој мили, мој једини циљ у животу је да тебе усрећим, да ти пружим злато за које ниси ни сањала да постоји.

ДАВИД: Све је то опсена нечаствивога, Дуња, кад сунце изађе видећеш како се оно претвара у гареж и ђубриште а њему враћа мачји лик и облик.

КОМШИЈА: А шта ти овде радиш, злослутниче? Омађијао си ову дивну девојку, талентовану уметницу и од ње, горде краљице Одете направио себи слушкињу у својим чаробњачким пословима и црним мађијама.

Дуња, погледај себе мој Бели лабуде, види у шта си уваљала своје нежне и чедно перје. У катран пакла и крв невине жртве. Ни сама не знаш зашто си убила овог човека и ако му држиш ишчупано срце у шаци. Зар у твојој малој руци туђе срце, кад ја своје нудим већ годинама? Можеш ли то да објасниш?

ДУЊА: Била је то наредба одозго, духовни диктат. Шта ви знате шта је Бог и како се његова безмерна љубав манифестије, међу нама, малим људима, осуђеним на минорност.

ДАВИД: Њено је да слуша, а не да објашњава. Шта је један мртвац према хордама мртвих чији ће марш ускоро протрести планету. Распући ће се земља и прогутаће сва мора и океане, сву воду земаљску и небеску, остаће само језеро суза заблуделих лабудова који ће узалуд у њему кликтати за животом. Свет је добио новог читача божје воље и коначно мора да уступне пред његовим непоколебљивим тумачењем. Благо мртвима јер њихово је царство небеско. Само ће будале остати у животу да наставе са вечном патњом и грчењем у боловима. Све је готово! Наш задатак је јасан. Нема више бежања од истине. Наш Бог је Сатана, а циљ смрт! Доброчинство се једино из ње састоји. Уби да би доказао љубав. Само мртвав човек је жив човек и само он ће трајати вечно. Између мртвих заборављених и мртвих упамћених не постоји суштинска разлика.

Овај човек није убијен. Он је већ ионако био мртвав кад ти је донео цигерицу сина својега, њему је само враћен живот и син, њега си ти, звери, рашчеречио и прогутао јер су ти глади демонске и ничим утоливе. Зато, Дуња, мој верни апостоле, удри у њега, да очистимо бар овај простор за силазака Духа Светога, који ће коначно донети овом изгубљеном и поквареном свету спасење кроз огањ и мач, сузе и крв, рат и смрт!

Нека проклетство онеми живе и нека мртви проговоре јер њихово време долази, јер време истине је већ ту, међу нама, и гази сваку лаж, заблуду и илузiju да је живот већи од смрти, Бог изнад Сатане!

О, ја не желим рај, ништа лепо и проветreno, цветни кич и досаду бескрајног уживања, моје срце чезне за вечним болом и ропцем, за гушење у мочварној комори зла и болести и ружним успоменама на срећне дане проведене у заблуди. Ја желим истину, ја хоћу пакао!

КОМШИЈА: Видиш ли ти, Дуња, ово, чујеш ли шта он говори?! Зли чаробњак на сцени, цаво у животу! Саблажњава честити православни свет, зар ми Срби, поред свег зла, морамо и модерног Антихриста да трпимо, рушитеља вере и накарадног учитеља. Зар мене хоће жедног преко воде да преведе, да ме, вапијућег у пустињи удави у океану свог безверја, своје сатанске филозофије и демонске религије?

Ја нећу у то да верујем. Ја верујем у Господа нашег Иисуса Христа, у његово вакрсење и у вечни живот свих његових следбеника.

(*Почне да фркће и да мјауче, да се креће четвороношке, најзад скочи у фотељу и шћућури се)*

Иако по природи своје душе ја имам девет живота, за сваки круг инферна по један, ја сам крштен у правој вери и задојен светом водицом наше божанске еухаристије. Па добро, нека понекад и замњаучем, то је због инфекције чијем утицају нисам успео да се одупрем и зато што си ме ти, Дуња, немилосрдно истерала из свог топлог крила и на његов наговор затворила у гвозденом кавезу, где сте ме морили физичком и сексуалном глађу. А он је, у кући у којој сам ја хаузмајстор окачио разне магијске реликвије, нанизао костур на конач и сад му овај игра и увесељава га у часовима разузданости, јер њега је Бог одавно напустио и затворио му све приступе извору праве вере и духовног освежења. Ја, Дуња, иако сам можда сам ћаво, као што он тврди, више волим да верујем у Бога и љубав, него у Сатану и необуздан секс. Такав олош, лепотице, треба истребљивати, они су звер а не мала, слатка мачкица која се преобразила у мушкарца. Морамо чистити православни дом, од сатанског измета, нека се тим мрачним рецидивима наше прошлости баве комуналне службе задужене за јавну чистоћу, а ми који чистоћу ценимо изнад сваке прљавштине треба да се уклопимо у важеће пропозиције јавног и физичког и духовног опредељења. Јер ако се подаш мени, својој преображенују маци Мелинди у звер Свидригайлја који је смазао Исидора Божковића, глумца, онда ћеш и сама видети колико те пакао воли.

ДАВИД: А ти, мора бити да не знаш ко сам ја, не знаш, чим се на њега позиваши. Упозоравам те, ћопави, да не фркћеш на мене јер ако у позоришту ниси у мени препознао шефа, у паклу ћеш спознати господара.

КОМШИЈА: (*Мјауче и фрчче бесно*)

Тако ми Бога, овај је луд. Шта он трабуња тешко је разумети, а још више прихватити. Али, ако ниси схватио милом прихватићеш силу без које вама лудацима нема ни лека ни наука. Зато те упозоравам да ми не стајеш на пут, да ме не ометаш у службеној дужности, јер моја су овлашћења широка, полицијска. После прописно упућених упозорења не преостаје ми ништа друго него да физички дејствујем. Зато

пакуј своје прње и бежи одавде док још има времена, јер ћеш иначе бити кажњен не само за твоју недостојну уметност кореографије и лажну религиозну пропаганду, већ и за крвав злочин који си овде, на њене очи, извршио над овим сиротим... лешом.

ДАВИД: Нисам ни ја. Она је.

ДУЊА: Учитељу?!

ДАВИД: Шта, учитељу?! Ко је држао нож кад сте ушли? У чијој руци је срце?

КОМШИЈА: А тако дакле. Сад сву кривицу пребацајеш на њу. Као да ја не знам о коме је реч. О каквом анђелу и Белом лабуду. И само због своје полне немоћи, лажеш је и завлачиши годинама обећавајући љубав и секс, а уваљујући је у злочин, крв и смрт. Али, то ти код мене неће проћи, ја знам како се са вама криминалцима и обманчичима поступа, како се ви утерујете у ред и послушност. Јер клин се клином избија, а злочин злочином исправља.

Ако мислиш мене да уплашиш својим дијаболизмом, грудно се вараш, јер ја се, у изобиљу живота ни смрти не бојим, а камоли твојих магијских дрангулија које треба да заведу невину душу једне честите и чедне девојке.

Јер ја, верни православац и чисти Србин,
(*Мјаукне*)

нећу дозволити да сејеш црно семе свог погубног пророчанства, да из куће, која је мени поверена на чување, крене религијски коров и угуши нашу свету правоверност, српско светосавље и лојални патриотизам.

Фркне и у једном скоку се нађе на крећу са којеž скида Чарлија и баџа ზа на ზайс. Кости се распадну. Муње почну да севају и ზрмљавина да ზрми. Дуне олуја и све завесе убаци у собу. Чује се кликање лабудова који очеујани и у самртном рођу ზадају на сцену. И док они зевајући издишу разгорићани мачак Свидрићајло у лицу инсимиџијена – комшије дохвани шешир са Карлове лобање и стапавља ზа себи на ზлаву.

ДАВИД: (Баџи се на њега да му одузме шешир)
Ма шта ти ту, ма врати шешир човеку!

ДУЊА: (Вуче ზа ზокушавајући да ზа отпредне од комшије)
Ма оставите моју мачку на миру, немате права, шта вам је, учитељу, ово је њен дом и не можете да је лишавате њених хирова! Зар је мало што сте јој пребили ногу, ви, сувори, сувори диктаторе. Безбожни преваранту!

КОМШИЈА: (*Трчи од лабуда до лабуда да би им зубима прегризао врат. Низ устіа му цури крв. Затим, трчи у круг и йева)*
 “Убрајте ветри, пуцајте стене,
 дошло је време да ђаво крене...
 Да разори, да сруши језеро лабуђе,
 у име Бога да обнови мрско светогрђе.

Нема више ни музике ни игре
 Ни белих лабудова да се врте ко чигре...
 Дошао је крај балетске душе
 кроз оркан који право из пакла пуше...

Сан ил' живот, за уметника све једно
 кад све што постоји не може заједно...
 Болест, рат и смрт, наша је девиза,
 љубав, а не секс, наша је виза...”

ДАВИД: (*Рашчерућан, без сакоа, јури за њим*)
 Шта вам је Дуња, за име Бога. Ја сам у вашем стану и молим вас да ме узмете у заштиту од своје мачкетине! Погледајте молим вас шта ради. Руга се Сатани, његове свете речи извргава руглу, мени се подсмева, разбио ми је симбол вере, а Карлу је украо круну. Ја сам био поштен према њему, обезбеђивао сам му белу свињску цигерицу, али он неће живо срце касапиново које ти у руци још увек куџа, већ хоће моје срце, да мене, сина Сатаниног и његовог јединог пророка, прикује за крст уместо Чарлија и још једном понови фаталну грешку људи, па да због тога нове генерације мртваца чекају на свој васкрс следећа два миленијума.
 Брати ми Карлову круну, мој халицилиндер са Бонд Стрита!

КОМШИЈА: Тако ми Бога, душо, овога пута не греши и не лаже, ако има нечега чега се ми из пакла гадимо то су кич и будале!

Узме јој нож из отворене шаке и забије га Давиду право у груди. Овај крикне, затим се, дође до крстіа и раширених руку се ухваћи за његове кракове.

ДАВИД: Сатано, Боже крви, злочина и смрти, зашто бар мене ниси оставио?!
 (*Глава му клоне на крвате груди*)

ДУЊА: (*Држи крвате срце касапиново у другој руци*)
 Рекао је да сам га ја убила.

КОМШИЈА: Ниси, благо моје. Све је то његово масло, само да те препадне и да те потчини. Ти си дивна девојчица. Можда мало несташна и својеглава, али зато лепа. И талентована мала балерина. Бићеш ти опет мој Бели лабуд, примабалерина Народног позоришта, а не секретарица једног пропалог бившег кореографа и активног педера. Није он био за тебе никад. Поготову сада, кад је мртав.

ДУЊА: Али, имао је сјајно мушко тело, грађу савршену, атлетску. И дубоке плаве очи по којима су увек пловили лабудови и друге небеске птице. Што се образовања тиче био је прави јеврејски интелектуалац. И религиозан. Нисам разумевала његовог бога али носио га је у себи, иако не верујем да је био хомосексуалац.

КОМШИЈА: Апаге сатана! Кажу хришћани чувајући душу од додира нечестивога. Али, ни он више није оно што је некад био. Ђаволи и друге демонске силе које провејавају кроз танку заштитну мембрану која нам дели смисао од бесмисла, раздваја реално и иреално, овоземаљско и оноземаљско, побунили су се против његове тираније у паклу и хоће виши стандард демонократије и промену статуса у анђеле, живот ближи Богу и рају, да се не вуку више по смрдљивим котловима пуним ужареног и ужеглог уља са грешницима који кључају у њему, хоће мирис пољског цвећа и багрема, и липе, ружичњак хоће обасјан ноћним звездама, тамјан а не сумпор и смрад лешина у распадању. То они хоће! А ми... ми хоћемо да се вратимо на сцену, да добијемо крила и да се винемо међу рефлекторе као ноћни лептири привучени сјајем наше непревазиђене, наше божанске уметности. Хоћемо Чајковског, Бизеа, Делиба, Стравинског, Прокофјева, хоћемо духовну Европу а не непроветрене радне собе, писаће машине, сланину, бели лук и кувану ракију. Остриге, Дуња, и шампањац, букете цвећа, а не шприцер, прасетину и ћевапчиће.

Хоћемо компјутер и да ја будем Црни лабуд!

(Miјајукне)

Ето, мила моја, љубави моја једина шта ја нудим за твој пристанака да будеш заувек моја, какве су моје комбинације и планови за будућност. Не да те пењем у небо, већ да небо свучем око твоје главе да попут ореола зрачи на хиљаде твојих обожавалаца, да те виде као анђела и непорочну светицу, да будеш анђео, Одета, краљице моја. Сад кад смо убили Злог чаробњака и коначно му омогућили да мртав

маршира колико хоће, да се приближи свом крвоточном оцу, наши лабудови могу да буду спокојни и без страха од буре, олује и потопа заплове по мирним водама Доњег света. Да стресу са себе зачарано перје и као витке девојчице запливају својим дугим ногама и рукама у величанственим водама успеха, без страха од ризика дављења.

А сад, лези љубави у тај дивни персијски ћилим и прими мене у себе, јер чека нас прави рај.

Она лежне и отвори ћилим да нађрави месито и за њега.

ДУЊА: Не знам шта ћемо без месара и беле свињске цигерице за моју Мелинду?

КОМШИЈА: *(Леже крај ње и обое их умотава у ћећих)*

Ја сам твоја Мелинда, Дуња, овде склупчана уз твоје топло, голо тело пуно енергије љубави коју годинама ажурно скупљаш ичуваш за ово јутро, за праскозорје и прасак наше дугогомилане напетости.

Шта ће ми прасећа цигерица, кад имам њихова срца? И твоје, Дуња.

ДУЊА: Ти ниси Мелинда. Ти си мачак Свидригајло.

КОМШИЈА: То је зато што је одувек мушкарац био у мени. Ти си у мени пробудила звер. Својом близкошћу, својом меком и затегнутом кожом, својом женском привлачношћу си иницирала у мени све оне мушки потребе које одувек вуку стару звер младом месу.

ДУЊА: Ах, да ли је то крај или почетак, господине Свидригајло? Ја не знам шта се то са мном дешава. Сва горим и нестајем под твојим крznеним додирима. О, Боже, зар збиља видим како звезде у јатима падају на земљу, зар се заиста небо спушта на нас и цвеће, сва земаљска раскош трчи ка нама да нас покрије, да нам очи заклопи заувек

КОМШИЈА: То је крај, Дуња. Крај љубави, приче о Лабудовом језеру, лепотици и звери.

Мрак. Чује се оргаснични врисак Дуњин а онда фрктање и урлик звери. Јак млауз свејлосити на Карлово исцереној лобањи.

Тужно цвиљење и маукање мале маџе.

КРАЈ